

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

РІК LXV ЖОВТЕНЬ-ЛИСТОПАД Ч. 10-11

Редактор – Тамара Стадниченко

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Марта Тарнавська, ВірлянаТкач

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: tcornelison@worldnet.att.net

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXV OCTOBER-NOVEMBER № 10-11

Editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Marta Tarnawsky, Virlana Tkacz

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: tcornelison@worldnet.att.net

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	1
Оксана Фаріон. Культура та ідентичність	3
Марта Тарнавська. Ювілей Євгенії Ярошинської	4
Марта Богачевська-Хом'як. Вислід 2006 з історії від журі Фонду ім. Ковалевих	4
Лариса Дармохвал. Зоря Наталії Кобринської	5
Марія Шкамбара. Слово Голови СФУЖО на бенкеті з нагоди 60-ліття СФУЖО та 45-ліття “Українки в світі”	8
Тетяна Кузик. Доповідь радника міської ради Мерії Риму ...	10
Наталія Даниленко. Не забуваймо нашої Героїні Світу – Ірини Сенік	12
Відійшли у Вічність	14
Подяки	17
Лист з Бразилії	18
100-ліття Ольги Кіналь - членки 76-го Відділу СУА	19
Ганна Черінь, Лідія Гаргай Овечко. Вірші	20
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	21
Resolutions and Recommendations from XXVIII UNWLA Conventions	23
Olia Rudyk. “WOW”	25
Olena Kryzhanivska. In Gratitude: A Moment from the 2008 UNWLA Convention	26
Thaya Salamacha. Review. In a Different Light	28
Treasures and Traditions	30
Portrait of an Artist	31
Smachnoho from Houston's Branch 118	32
Smachnoho from Detroit's Branch 115	33
Датки	35

On the cover: *Eucalyptus*. Lithograph. Karen Z. Ellis.На обкладинці: *Евкалипт*. Літограф. К. Елліс.

Підписано до друку 3 грудня 2008 р.

Маріянна Заяць, голова СУА. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція журналу веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2008 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью Йорку

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to

UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue
 New York, NY 10003

Ділимося вістками та думками...

Свій місячний допис я хочу розпочати подякою членам СУА і тим багаточисленним добровільцям наших українських громад, які так щедро відгукнулися на заклик СУА добродійними жертвами до Фонду Суспільної Опіки для допомоги потерпілим від повені у Західній Україні. Лист подяки поміщений у цьогомісячному виданні журналу «Наше Життя». Після докладного опрацювання цілої листи імена жертводавців будуть опубліковані у наступних виданнях. Дякую за Вашу доброту.

Як Ви певно вже знаєте відбулися великі зміни у редакційній структурі журналу «Наше Життя». Наші рішення не були поспішними чи необдуманими, а були прийняті і затверджені голосуванням на засіданні Екзекутиви СУА як наслідок фінансової ситуації. Йдучи слідами інших періодичних видань ми об'єднали редакційні позиції в одну, призначивши англомовного редактора Тамару Стадниченко тимчасовим редактором журналу. Теперішнє видання, що відзеркалює новий напрям журналу, було зроблене спільними зусиллями членок СУА, які посвятили на це свій час і талант. Ми дякуємо кожній з них за технічну і художню допомогу. Метою всіх подальших змін буде видання такого журналу, за який наша організація могла б бути гордою.

До змін часом важко привикати, але вони стають корисними тоді, коли підсилені оптимізмом і позитивним підходом. Одна з таких змін відноситься до редакційної колегії. Журнал «Наше Життя» буде покладатися на добровільній праці членів редакційної колегії, котрі будуть нести колективну відповідальність за зміст дописів, рекомендування авторів і т. д. Як голова СУА, що також є членом редакційної колегії, я провела багато дискусій щодо нових ідей для нашого журналу з членами колегії і редактором. Для прикладу наведу декілька з них: поміщувати репродукції праць українсько-американських жінок-мистців на місячній обкладинці; повідомляти новини про виставки в Українському Музеї; друкувати статті про українсько-американських жінок у різних професіях та статті про жіночі проблеми як в Америці, так і в Україні; публікувати матеріали від і про організацій української діаспори в інших країнах.

Одним з наших завдань є втримати рівновагу між україномовними і англомовними статтями. Але рівновага буде гнучкою, бо залежатиме від змісту і теми дописів, а не від числа сторінок. Нашими намірами є затримати правдивість і якість журналу «Наше Життя», одночасно зробивши його модернішим, цікавішим та більш відповідним до нашого життя. В цьому просимо Вашої допомоги. Ваші пропозиції та дописи можна подавати електронною поштою (unwla@unwla.org) або листовно.

Перше засідання новообраної Головної управи СУА відбулося 24–26 жовтня в домівці СУА. Атмосфера була піднесеною і вселяла оптимізм. Завданням кожного члена Головної управи СУА було подати свої пляни на наступний рік та на майбутнє. Наради почалися у п'ятницю після формального відкриття презентацією Зоряни Гафткович – мистецько-музейної референтки і нового веб-спеціаліста, яка буде працювати, щоб поліпшити вебсайт СУА. «Брама» буде надалі гостити вебсайт нашої організації. Ми вдячні Гані Криль Пізур за допомогу.

У своїй доповіді «Майстерність провідника» Рената Заяць поділилася з присутніми її корпоративним досвідом провідника, підкресливши, що підставові засади керівництва є однаковими, як в неприбутковій організації, якою є СУА, так і в корпоративному середовищі.

Суботня сесія розпочалася з мого слова і зауважень. Потім члени Екзекутиви, референтки Головної управи та голови Округ інформували про свої пляни. Анна Мацілінська, голова XXVIII Конвенційного комітету подала докладний звіт Конвенції. Марта Данилюк, голова Видавничої комісії звітувала про публікацію Конвенційної Книги. Марійка Томоруг зробила підсумок контрольного звіту Конвенції. З радістю ділюся вісткою з Вами про те, що в нашому засіданні взяли участь Почесні Голови СУА Анна Кравчук та Ірина Куровицька. Після приємного спільного обіду у нашій домівці заступниця голови СУА із справ культури Софія Геврик вручила нагороду ім. Лесі і Петра Ковалевих

за 2-ге місце в галузі літератури за 2007 рік Василеві Махну за його збірку поезій «Корнелія стріт кафе». З задоволенням присутні слухали уривки з його творів, прочитані автором.

Засідання продовжувалося в неділю вранці з детальною презентацією теми, що є дуже важливою для СУА, про яку я часто пишу і говорю, збільшення членства нашої організації. Ключиком, що може відчинити ці двері, є зосередження уваги на широкі громади жінок, які з певних причин ще не були запрошені стати членами СУА, або які вагаються зі вступом до СУА. Щоб вирішити цю справу, заступниця голови СУА у справах організаційних Анна Мацілінська розробляє широку кампанію, яка буде висунена наступного року під час загального Місяця Жінки в Історії. В недільних засіданнях п. Анна розповіла про свої початкові пляни в загальній кампанії членства під заголовком: «Кампанія затримання і здобуття членів СУА». Ви матимете більшу нагоду почути про цю кампанію в наступних числах журналу, тому просимо допомоги Відділів і Округ СУА.

Голови референтур також подали нові ідеї і підходи щодо своєї праці і члени СУА отримують інформацію про ці пляни, які будуть відображені в обіжнику, що вийде в кінці року.

Пополудні деякі учасники конференції відвідали відкриття пересувної виставки картин Давида Бурлюка в Українському Музеї Нью Йорку.

Конференція закінчилася. Було багато дискусій, багато виринуло плянів, було багато і хвилювань, і ентузіазму. Ця конференція стала продуктивним початком нових важливих завдань Головної управи СУА.

Закінчуючи, хочу нагадати, що ми завершуємо в цьому році вшанування 75-ої річниці Голодомору 1932–1933 років в Україні. Виставка глибоко вражливих експонатів «Голодомор: геноцид голодом» в Українському Музеї буде закрита 30-го листопада ц. р. Вона складалася із 100 таблиць, що були зроблені Лігою Українців Канади і Музею Радянської Окупації Київського Пам'ятного Товариства у співпраці з Українським Музеєм Нью Йорку. Трагічні фотографії на цих панелях залишаться у нашій пам'яті на довгі роки.

Екзекутива та Головна Управа СУА щиро і сердечно вітають

Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій з нагоди 60-літнього ювілею та 45-ліття журналу "Українка в світі".

***49-ий Відділ Союзу Українок Америки ім. Ольги Басараб
(Баффало, Н.Й.)
з нагоди 75-ліття заснування.***

***54-ий Відділ Союзу Українок Америки ім. 500 Героїнь
(Вільмінгтон, Де)
з нагоди 50-ліття заснування.***

***99-ий Відділ Союзу Українок Америки ім. Лесі Українки
(Вотервільт, Н.Й.)
з нагоди 40-ліття заснування.***

Бажаємо Вам доброго здоров'я, сили, та нових успіхів!

Многая Літа!

Культура та ідентичність

Культура народу – це ментальність та ідентичність його душі, що споконвіку нагромаджувалося, закорінювалося в його бутті, в нашому естві. Наприклад, коли ми відвідуємо якусь картинну галерею, то серед багатьох картин, чи ікон наше око півсвідомо зупиниться на іконописі нашого східного обряду. Чи коли ми слухаємо музику, то відразу наше вухо ловить уривки – мотиви фрагментів наших народних пісень, чи композицій, як, наприклад, «Щедрик». Це можна сказати про вишивки, килими, писанки, і т. д. Навіть коли серед різних смачних страв з різних кінців світу нам запахне варениками, ми півсвідомо прямуємо туди. Ми інстинктивно крім мови ідентифікуємо себе з культурою. Вона є наше Я. Хоч як би ми хотіли її позбутися, вона буде ходити за нами все життя.

Бюро «Ценос» в Америці у своїй статистиці подає, що етнічні групи в другому поколінні менш ніж половина ще говорять мовою батьків, а в третьому поколінні рідну мову знає малий відсоток. Найбільше і найдовше наша мова зберігається біля наших церков, співу в хорах. А в танцювальних ансамблях, у написанні писанок, в народних традиціях навіть втративши мову батьків, нащадки старих імігрантів зберігають культуру свого народу.

Це говорить про те, що найдовше затримують свою ідентичність в культурній спадщині. Отже, в нашій організації треба добре подумати, як починати і які обрати програми в культурній ділянці, щоб мати надію і змогу якнайдовше затримати нашу і наших нащадків приналежність до української нації. Ми живемо в Америці і є частиною вище поданої статистики, якби ми не обнадіювали себе. Дивлячись правді у вічі, то мало хто з нас повернеться на постійне проживання в Україну. Ми і наші діти залишимося на цьому гостинному континенті, то

повстає питання, що робити надалі, щоб якнайдовше затримати свою українську ідентичність? Хочу подати деякі пропозиції на цю тему. Напевно, нам негайно треба починати програму збереження нашої культурної спадщини. Це стосується кожного відділу СУА. Тепер, у час великої електронної комунікації, ми знаходимо багато інформацій не тільки з України, але й з усього світу, в якій інформації з культури займають друге місце, після політичної інформації.

На сходинах відділу, які повинні відбуватися кожного місяця, треба обов'язково підготувати цікаву програму. Це можуть бути літературні доповіді, чи доповіді з мистецтва, музики, чи розповіді-спогади запрошених гостей, і т. д. В нашій громаді, у наших родинах живуть талановиті люди. Розшукайте їх, запросіть на сходинах, нехай поділяться з нами своїми знаннями. Це необов'язково повинні бути якісь визначні люди. Інколи і наша членка, її мама чи бабуся зможуть нам розповісти багато цікавого з унікальних легенд, заспівати старих пісень, колядок, гагілок, навчити і розповісти про вишивання, ткацтво, писанки, гердани, навчити пекти колачі, паски та короваї. Все це треба записати. Робімо це вже, щоб не було запізно, бо наші бабусі і матусі не є вічні. Коли вони минуться і не подадуть нам свого знання, залишаться білі плями в нашій культурі. Вчімся від них, щоб хоча навіть якусь часточку з того передати своїм дітям. Нашим обов'язком є виховувати у своїх дітей та внуків гордість за своє українське походження.

У відділах СУА є досвідчені, інтелегентні референтки, що зможуть цей плян привести до дії. То ж починаймо негайно, цікавмося, розпитуймо, пізнаваймо нашу культурну спадщину, живімо нею.

—Оксана Фаріон

Від редакційної колегії. Стаття пані Фаріон є дуже актуальною, тому пропонуємо висловити свої думки і пропозиції на цю тему на сторінках нашого журналу. Чекаємо на Ваші листи.

рубрику веде
Марта Тарнавська

Ювілей Євгенії Ярошинської

В жовтні 2008 року сповняється 140 літ від дня народження буковинської письменниці Євгенії Ярошинської. Вона прожила на світі тільки 36 років, але залишила по собі досить поважну літературну спадщину. Як і її сучасниця, землячка і близька знайома Ольга Кобилянська, Ярошинська почала була писати німецькою мовою, але під впливом українських діячів, перейшла на українську. З фаху була вчителькою. Ніколи не була замужня.

Ярошинська є автором низки оповідань з життя української буковинської інтелігенції, але найбільшим і найважливішим твором її життя критика вважає повість “Перекинчики”. “Перекинчики” подають широку реалістично змальовану панораму життя буковинського православного духовенства. Ярошинська з неабиякою відвагою й гостротою осуджує моральний та національний занепад цієї суспільної верстви. Центральною проблемою в повісті є роля інтелігенції та її відповідальність перед народом.

Ярошинська мала чимало клопотів із друком цієї повісти. Газета, де твір друкувався частинами в 1898 році, напоролася на гостру реакцію консервативних критиків. “Як це може бути, щоби учителька народної школи, незамужня непорочна дівця... такі плюгаві й деморалізуючі повісти писала?...чи невинна і стидлива руска дівця повинна всі пропасти людської страсти так совершенно знати, щоби їх в таких порнографічних красках читателю розкривати?” Сьогодні такий закид в сторону “Перекинчиків” звучить смішно, але тоді це вистачало, щоб друк твору в газеті припинили. Повість появилася окремою книжкою аж 1903 року. Але саме вона запевнила Ярошинській тривале місце в історії української літератури.

Вислід 2006 з історії

Від журі Фонду ім. Ковалевих

В складі: Орест Субтельний
Тарас Гунчак
Марта Богачевська-Хомяк

Розглянувши праці надруковані за останні два роки з різних аспектів історії України, журі одногосно пропонує на лавреата Фонду Ковалевих Ліліану Гентош за її працю *«Ватикан і виклики модерності: Східноєвропейська політика Папи Бенедикта XV та Українсько-польський конфлікт в Галичині (1914-1923)»* Львів: ВНТЛ-Класика, 2006.

На базі багатих джерельних архівів, особливо Ватиканських, Гентош збагатила наше розуміння подій Першої світової війни та Визвольних змагань в Галичині. Грунтовно прослідивши не тільки ширшу політику Ватикану, але також деяких українських та польських діячів, Гентош зуміла розглянути тодішнє так зване <<українське питання>> в загально європейському контексті. При тому, молода науковець представила як і глибину, так і складність католицької церкви у світовій політичній арені.

Старанно опрацьована і одукоментована праця включає також кілька рідкісних фотографій та факсимілій римської кореспонденції. Це оригінальне та солідне опрацювання важливої теми, котра досі ще не повністю оцінена як і в Україні, так і на Заході. Приємно, що Гентош, ще молода науковець, зарекоментувала себе твором, котрий зацікавить не тільки українського читача. Працю варто перекласти на англійську мову. Ми вітаємо Ліліану Гентош і чекаємо на її дальші праці.

Також хочемо привітати Союз Українок Америки та відзначити, що ця організація виконує заповіти меценатів фонду Ковалевих професійно та старанно.

*За журі
Марта Богачевська-Хомяк.
12 жовтня 2008*

Зоря Наталії Кобринської

Було це у Львові в Народному домі на святі Шевченка. В першому ряді сиділи три письменниці: Наталія Кобринська, Уляна Кравченко та Кліментина Попович. До них підсів Іван Франко. Після закінчення концерту зал повільно порожнів, тільки залишилась молодь. І коли письменники рушили майже одні до виходу, молоді хлопці та дівчата вмиль сформували два почесні ряди повздож цілого залу і низько клонили свої молодечі голови, як проходили ті четверо. Вони схилились в поклоні перед вищою вартістю душі... Про цей незвичайний вияв пошани до українських письменників згадує Кліментина Попович у мемуарах «Спомин із краших днів» з нагоди 11-ої річниці смерті письменниці й першої організаторки українського жіноцтва в Галичині Наталії Кобринської...

8 червня цього року минуло 153 роки від дня народження Наталії Кобринської, але її зоря не гасне. Не один із дослідників її життєвого та творчого шляху шукає відповіді на питання: що привело цю жінку до такої висоти, що через таку велику відстань часу ми не тільки подивляємо, але й заглиблюємось у її світ, у світ письменниці, громадської діячки, феміністки? І чим більше вчитуємось, задумуємось у написані нею художні твори чи її публіцистику, у критичні статті чи розвідки, тим величнішою постає ця незвичайна людина, яку справедливо названо Смолоскипом у темряві, українською Аріадною, бо саме вона виборола для української жінки рівноправність, право навчатись на вищих студіях, знайшла шлях допомогти матерям виховувати дитину через охоронку. Н. Кобринська відкрила для жіноцтва новий світ, розірвавши замкнене коло домашнього вогнища – бути залежною матеріально від чоловіка, – здобувати певну професію, стати корисною для суспільства, цікавитися мистецтвом. Своїми виданнями «Першого вінка», «Нашої долі» вона відкрила обрії світової літератури, привела до рідної літератури. Вона дбала про високу мораль та духовність жінки, про національну її свідомість. Бо саме від того, якою є мати, залежить майбутнє нації. В першому збірнику «Наша доля» (Стрий, 1893 р.) Кобринська друкує статут охоронки, у своєму домі відкриває охоронку для

Молода Кобринська

українських дітей у Болехові. Вона вважає, що чужинець не може виховувати українця. І те, що в Україні, на великий сором, є ще до цього часу багато відступників, ренегатів, людей, в яких не закладена національна свідомість, пам'ять про свій рід, повага до рідної мови – то є плід радянської школи, виховання цілих поколінь в «дусі ленінізму».

Яку школу вітала Н. Кобринська? Звичайно, не чужинську, не таку, яка виховує перевертнів, що продають за копійчину свою душу. В одному із своїх збірників вона повідомляє: «Вже збирають гроші на будівництво у Перемишлі української школи для дівчат». А тій новині справді треба було радіти: школа для українських дівчат почалась із своєрідного заповіту-грамоти, який поставили під час урочистого закладання угального каменя під будову т. зв. Інституту «... понад всіх і все, на Долю, Добро, Достоїнство твоє, ньенько Русе, щоб се благословенне місце жевріло вічним нетлінним і незгасним вогнищем твоєї святої Віри, твого прекрасного Слова, твоєї давньої Слави і твоєї будучої Сили, кріпчачої і ростучої у грядущі покоління». Цей заповіт був виконаний і вчителями, і ученицями. Своїми ділами, своїм життям дівчата Інституту для дівчат доказали, що значить вчитися у школі, яка є центром української культури.

Саме така школа може дати українському суспільству майбутнього громадянина, освічену жінку, розвинути її мистецькі здібності, а «через літературу, – як писала Наталія Кобринська, – прийти до громадського життя». У творі «Пан судія» вона стверджує, що «кожний нарід повинен боротися за національність, а далі з боєм ставить риторичне питання: «Доки несвідомість і темнота буде заступати нам дорогу?» Це стосувалося сучасників Кобринської, на жаль, воно залишається актуальним і сьогодні...

Напрошується запитання: що стало поштовхом для самої Кобринської віддатися громадській роботі, що привело її до жіночого руху і на літературну ниву. А вона до звичайної школи, не то щоб до гімназії не ходила, а могла слухати лекції з філософії та політекономії в університетах Цюріха та Женеви. З думкою Кобринської рахувався Іван Франко. Вона виступала з промовами на науковій академії в ювілей відродження української літератури, на ювілей Івана Франка. Їй належить дослідження творів Г. Ібсена, М. Старицького.

Мусимо зробити висновок: яку ґрунтовну освіту вона отримала від свого батька, як багато вона працювала над самоосвітою, який природний талант успадкувала від родини Озаркевичів (по батьку) та Окуневських (по матері). Тому Кобринська і сьогодні є прикладом для нас всіх, як бути корисним своєму народові. Її громадська і літературна діяльність – це яскравий прояв цілого суспільного руху, це немов дивовижний візерунок, вишитий білим по білому великим розумом і серцем великої України.

Якби Наталія Кобринська написала лише один художній твір «Дух часу» чи «Перша вчителька» – вона б увійшла в історію української літератури як письменниця.

Якби Наталія Кобринська створила тільки «Товариство українських жінок» чи написала дослідження «Руське жіноцтво в Галичині» чи «Рух жіночий...» – вона б залишилася в історії нашої культури як організаторка жіночого руху, як феміністка.

Якби Наталія Кобринська лише послала до Державної ради петицію від стрийського віча з вимогою допуску жінки до вищих студій, заснування жіночих гімназій – вона б зали-

шилася в нашій пам'яті як громадська діячка. Можна подивляти, як в одній особі поєдналися літературний та публіцистичний таланти, вміння працювати на громадській ниві.

Її дух, її поклик до праці живуть в жіночій організації, що зветься Союз українок. Вона залишила плоди своєї праці для кожної українки.

Белелуї і Снятин... Там пройшли найщасливіші роки її життя. Дитинство серед простого люду, батькова наука, його багата бібліотека. Її дитяче серце тоді вже стискалося від болю за нещасну долю дівчини, що йде заміж з примусу за нелюба, за малих дітей-сиріт, над якими знущатиметься зла мачуха... Вона не тільки пізнавала життя простолюду. Вже тоді розширюється її кругозір через самоосвіту. Зустріч з Теофілом Кобринським, заміжжя... Найвищий сплеск любові і ... смерть коханого, вічна розлука, жалоба серця до останнього подиху життя.

Відень... Там вчиться жити з Ним у думках, перемагати біль і приходять в літературу з двома творами – «Дух часу» і «Задля кусника хліба».

Цюріх та Женева... Тут перед нею розкривається велика наука мудрості, праоснови всього буття, знайомиться із суспільно-виробничими, тобто економічними відносинами людей, з розподілом матеріальних благ на різних ступенях розвитку суспільства.

Київ... Знайомство з історичними та архітектурними пам'ятниками міста, з класиками української літератури. Вона горда за свій народ, за його високу культуру.

Станіславів... Вимріяне стає дійсністю, бо, створивши «Товариство українських жінок», піднесла жіноче питання до національного рівня. Але саме тут зустріла нерозуміння жінок високого призначення Товариства і була змушена вийти з нього.

Стрий... 1893 року видає перший випуск «Нашої долі» не як жіночий альманах, а як перший том серії «Жіночої бібліотеки», де була Кобринська і видавцем, і редактором. Провела віче з вимогою відкриття жіночих гімназій, допуску жінок до вищих студій.

В старшому віку

Коломия... особисте знайомство з Франком.

Прага... 1891 року, приїхавши на запрошення етнографа Франтішека Ржегоржа до чеської столиці разом із львівським хором Боян, заприятелювала з Вільмою Соколовою, редактором чеського жіночого журналу «Жіночі листи».

Львів... 1887 року тут виходить перший жіночий альманах «Перший вінок», два наступні збірники з «Жіночої бібліотеки» – «Наша доля»... Саме тут, у старовинному Львові, зустріла нерозуміння не тільки мужчин, але й жінок. Неначе відчуваючи близьку смерть, сюди приїде Н. Кобринська на початку січня 1920 року, щоб забезпечити найцінніше добро – працю свого Духа: рукописи своїх творів, свої спогади.

Болехів... 37 років у тихій закутині. Поховала тут батька і маму, знала працю і самотність. Пережила страхіття Першої світової війни,

вітала Українських січових стрільців, писала... Але життя Кобринської у Болехові – це окрема книга. Про все, що пережила Кобринська у малому підгірському містечку, в 2007 році Роман Горак написав у творі «Пустинь Кобринської».

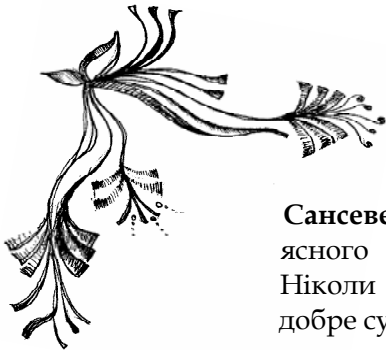
22 січня 1920 року їй не стало. Стояли сильні морози, дув пронизливо холодний вітер, намітаючи кучугури. А вона сама, без рідних, лежала у своїй тихій домівці. Небагато й людей зібралось провести Кобринську в останню путь.

Похована Н. Кобринська на міському цвинтарі. На могилі письменниці напис, її останній найкоротший твір – «Мене вже серце не болить».

«Тільки уявити собі можна, – говорив письменник Роман Горак 3 червня 2007 року над могилою письменниці – скільки болю і жалю вклала у ті слова, котрі заповіла собі написати на гробі – «Мене вже серце не болить». Не хотіла більше нічого, крім хреста та ще підпису: Наталія Кобринська з Озаркевичів.

... Відійшла від нас так, як відходять великі, чесно виконавши перед своїм народом обов'язок, складений ними ж самими... Невеликий гурт людей... Довго забута могила... І лише посмертна слава, яка приходить з черговими ювілеями. Мала, проте, щастя, що геніїв, як правило, ховають на рідній землі у чужі гробівці. Її ж поклали у рідну землю, щоб могла снити про краще майбутнє свого народу, за котрим її вічно боліло серце, про що й нагадує оцей напис на її могилі».

*Лариса Дармохвал,
голова міської організації Союзу Українок
м. Болехова Івано-Франківської області*

Наші квіти

Сансеверія – росте довгі роки в тяжкій землі, цвіте рідко. Потребує ясного й соняшного місця. Любить тепло. Зимом мало підливати. Ніколи не підливати молодих паростків, бо зігниють. Зносить дуже добре сухе, кімнатне повітря. Рослина невибаглива.

Слово Голови СФУЖО на Бенкеті 60-ліття СФУЖО та 45-ліття “Українка в світі”

Від імені Світової Федерації Українських Жіночих Організацій дозвольте привітати Вас християнським вітанням, Слава Ісусу Христу!

Від імені Екзекутиви СФУЖО складаю Вам, шановні пані і панове велике спасибі за Вашу присутність, щоб разом з нами відзначити наш 60-літній ювілей та 45-ліття журналу “Українка в світі”.

60 років тому, в Філядельфії відбувся Світовий Конгрес Українських Жінок з метою створити Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Ціллю новоствореної федерації було об’єднання українських жіночих організацій, та усіма засобами стреміти до єдності для добра нашої поневоленої України та українського народу. Праця йшла швидким темпом – велику увагу присвячено міжнародним зв’язкам, міжнародним конгресам, конференціям, демонстраціям та видаванню наукових матеріалів. В цих ділянках СФУЖО досягнула великих успіхів. Наші акції в 1975 році в Мексіко, 1980 році в Копенгаген і в 1985 році в Найробі, Кенія дали нам можливість перед світом розказати про українських жінок-політв’язнів, які були вислані на довгі роки до канцтаборів в Сибірі, а їх діти були позбавлені родичів і поселені в сиротинцях. В цей час головним завданням СФУЖО було інформувати світ про долю України, української жінки та українського народу. Тому виникла необхідність видавання власного пресового органу, яким став кварталник “Українка в світі”. Цей журнал не тільки інформував складові жіночі організації про заплановані дії та висвітлював їх працю, але й інформував світ про того часу проблеми українського народу. У 1983 році на сторінках журналу “Українка в світі” СФУЖО звертає увагу читача на те, що **Голодомор 1932-1933 років був геноцидом проти українського народу**. У 2008 році, число № 2 “Українка в

світі” присвячене відзначенню 75-річчя цієї страшної трагедії Голодомору, та подає інформації про особливі відзначення, які відбулися у 17-ти державах світу і визнання Урядами тих держав, що цей Голодомор дійсно був геноцидом проти українського народу. Висвітлюючи історичні події свого народу журнал “Українка в світі” набував політичного характеру. Сьогодні ми працюємо над усучасненням нашого журналу. Підтримуємо контакти з молодими авторами з України і діаспори та друкуємо їхні статті.

У 1986 році відбулася аварія на Чорнобильській Атомній Станції. СФУЖО не стояло осторонь, а відразу інформувала світ про події у Чорнобилі. Наші жіночі організації негайно почали працювати в напрямку подачі гуманітарної допомоги в Україну, спеціально для дітей Чорнобиля. На сторінках журналу подається інформація про їх діяльність і друкуються кожнорічні звіти.

З проголошенням України самостійною державою, праця СФУЖО направлена на розбудову демократичних процесів в Україні. Річні наради проводимо в Європі, де новостворені жіночі організації входять в склад СФУЖО, а це організації з Естонії, Литви, Словаччини, Чехії, Скандинавії, Італії та Іспанії. Останніми роками Річні наради та ІХ Конгрес СФУЖО ми проводили в Україні.

Сьогодні процес політичного відродження в Україні щодня приносить нові події. Діяльність українського жіночого руху у вільному світі, особливо зараз, залежить від якості праці та нашої єдності. Ми прямуємо до однієї мети – за краще завтра нашого українського народу. Мусимо бути свідомі, що кожна велика акція, задум, чин чи великий рух довершується цілою низкою попередніх дрібних починів і діл, тому для справи збереження самостійності

*Представники складових організацій СФУЖО
та учасники святкувань 60-ліття СФУЖО та 45-ліття "Українки в світі"*

України потрібні ми всі – український народ як в Україні, так і в діаспорі. Нам треба знайти той золотий ключ, який би відкрив двері в напрямку, де всі працюють для України з великою любов'ю, де всі мають одну мету – зберегти незалежну державу, українську мову, культуру, освіту та традиції.

Ми віримо, що Всемогучий Господь поблагословить наш труд та увінчає успіхами наші зусилля. Звертаємося до нашої молоді, яка

ще не вступила в ряди українських організацій такими словами:

“Не бійся доріг далеких і крутих, чужих країв, не бачених до нині, пізнай усе. Можливо, через них ти станеш ближчим рідній Батьківщині.”

Марія Шкамбара, голова СФУЖО

28 вересня 2008 р. Торонто, Канада

Екзекутива, Головна Управа та все членство Союзу Українок Америки

щиросердечно вітають

Анну Мацілінську,

2-гу заступницю голови СУА

з почесним званням «Українка року»,

яким її нагородило Товариство українських градуантів
за активну діяльність в українській громаді, зокрема в
Окружній Управі Союзу Українок Дітройту.

Бажаємо Вам доброго здоров'я, творчого ентузіазму, натхнення та нових успіхів
для добра нашої організації.

ДОПОВІДЬ РАДНИКА МІСЬКОЇ РАДИ МЕРІЇ РИМУ ТЕТЯНИ КУЗИК

Круглий стіл, Рим, 13.10.2008

Роль об'єднання української громади в Італії у взаємодії з державними та релігійними інституціями

Сьогодні Італія є країною, де перебуває одна з найбільших груп українських трудових мігрантів. До Італії традиційно спрямований великий потік жіночої міграції. У цій ситуації, укладення міждержавної угоди про соціальний захист та працевлаштування громадян України в Італії дало б змогу значною мірою поліпшити ситуацію з дотриманням прав наших співвітчизників.

2007 рік приніс українській громаді в Італії великі зміни. Ми вперше прийняли участь у виборах іноземних радників до Мерії міста Риму та отримали заслужену перемогу, адже цим виборам передувала велика робота декількох українських організацій у Римі, а саме: Асоціації українських жінок-робітниць в Італії (Президент Тетяна Кузик), Товариства Українців в Італії (Президент Анна Умлева), Незалежної Профспілки Іноземців в Італії та газети «Форум», Християнської Асоціації Італія – Україна, а також асоціації “Україна в Європу” (Президент Лілія Білик).

В Італії ми маємо велику можливість донести наші проблеми до влади міста Риму.

Тому я вважаю цю перемогу першою спробою об'єднати українські організації у виконанні важливого політичного проекту двосторонньої інтеграції між Італією та Україною.

Хочу зазначити, що робота у бодай чи не найантичнішій у всьому світі Міській раді міста Риму, у якому налічується 20 Муніципалітетів та 196 націй, дала мені непереоціненний досвід політичної роботи та можливість вивчити систему та організацію роботи в Міській раді та в Комісіях Мерії міста, яке й досі має статус однієї з найголовніших столиць Світу.

Другий рік підряд Посольство України в Італії разом з мерією міста Рим провело форум у рамках заходів «Свічка Голодомору», спрямованих на визнання Італією Голодомору 1932-1933 років в Україні геноцидом українського народу. Я впевнена, що для всієї української громади в Італії є важливим, що я саме в якості

радника Мерії міста Риму мала нагоду розробити та зібрати підписи керівників всіх італійських партій під резолюцією, що постановляє вшанувати жертви Голодомору в Україні у рамках “Дня пам'яті” 27 січня і включити до програми “Дому пам'яті та історії” серед інших геноцидів, пережитих народами громад іммігрантів, що живуть у місті Римі.

Ще однією Резолюцією, за яку було проголосовано одногосно минулого тижня у Залі Джуліо Чезаре, є Постанова Міської Ради Риму про назву вулиць новими країнами (в тому числі Україна), які з'явилися на карті Світу з нагоди Олімпійських Ігор по плаванню, які відбудуться у 2009 році у Римі.

Одним з позитивних є досвід в обміні делегаціями Адміністрацій міста Києва та Риму. Під час відрядження до України у Київ разом з двома італійськими радниками були проведені зустрічі у Міністерствах Культури та Туризму, Освіти, МЗС, Парламенті, УВКР та підписана угода між Департаментами Освіти Мерій міст Риму та Києва про співробітництво.

Під час візиту до Києва була проведена зустріч з депутатом «Нашої України» Оксаною Білозір, під час якої багато уваги було приділено роботі УВКР, 4-ої Хвилі, процесу об'єднання українських організацій в Італії... Хочеться зазначити, що такі поїздки є дуже важливими для розвитку відносин між двома країнами Італією та Україною, які мають так багато загального у культурі, історії та мистецтві.

Продовжується робота над реалізацією проекту Міжнародної української школи в Італії. У цьому аспекті є важливим прийняти школи українознавства в мережу шкільної системи України, надавши педагогам всі професійні права та пільги, якими користуються їх колеги в Україні, як зазначалось в Резолюції-Зверненні до Президента від Міжнародної Науково – Практичної Конференції у Стемфорді, яку я мала нагоду підписати, як представник української громади з Італії.

Українська громада в Італії може стати однією із стержневих в процесі європейської інтеграції України. Особливо це буде досягнуто якнайкраще, коли, за прикладом римської Мерії, українці зможуть балотуватися в депутати- на різних рівнях, на різних постах. Унікальним є досвід співпраці у заходах, організованих різними українськими культурними асоціаціями за підтримкою Мерії міста Риму, а саме:

День Незалежності України, концерт колективу «Шумка» міста Києва, реалізація проекту Фестивалю “Гілка калини”, організація виступу українського колективу «Громоваця» з міста Чикаго в Аудиторіумі міста Риму та Свято Матері.

У центрі діяльності Ради є підтримка та допомога українським громадянам, які емігрували в Італію, захист їх людських, соціальних та економічних прав у співпраці з місцевими італійськими установами та соціальними службами, дотримуючись італійських та європейських законів.

Центральна Координаційна Рада Українських Об'єднань провела Круглий стіл «Роль об'єднання української громади в Італії у взаємодії з державними та релігійними інституціями», який відбувся 13 жовтня 2008 року у м. Римі, організований у тісній співпраці з Посольством України в Італії, за підтримкою МЗС та УВКР. До аудиторії були запрошені члени управи і голови комісій Центральної Координаційної Ради Українських Об'єднань в Італії, які є керівниками та активістами українських громадських організацій, делегація МЗС та УВКР, громадських діячів і митців з України, представники Мерії міста Риму, українського духовенства і ЗМІ.

З привітальним словом під час Круглого столу виступили радник Посольства України в

Італії Ігор Брусило, Генеральний Консул України в Неаполі Володимир Карачинцев, Координатор УГКЦ в Італії отець Олександр Сапунко, професори україністики в університеті «Сапієнца» Оксана Пахловська та Олена Пономарева, професор української літератури в Мілані Джованна Броджі, українська письменниця Лідія Забожко, Президент «Товариства українців в Італії» Анна Умлева, вчитель Недільної школи Мирослава Горбенко.

Від делегації Єврокаравану УВКР – 2008» виступили Голова УВКР Дмитро Павличко, Голова товариства «Україна – Світ» Іван Драч, заступник Голови, радник Президента України Микола Жулинський, Голова товариства ім. О.Теліги Ольга Кобець, Голова Секретаріату Лідія Кононко, заступник Голови секретаріату Алла Кендзера, Депутати Верховної Ради Михайло Ратушний, Павло Мовчан та Іван Заєць.

Були присутні Президенти понад двадцяти українських організацій в Італії, 12 з яких ввійшли в Координаційну раду після закінчення Круглого столу. Запрошуємо всі українські організації до співпраці у Комісіях Ради.

Українці: любіть один одного, підтримуйте, допомагайте один одному. Допомагайте навіть тоді, коли ви знаходитесь по різні боки кордону Наша сила – в єдності, в ній – запорука наших успіхів, нашого добробуту й розвитку. Коли українці допомагають іншим українцям, вони допомагають самі собі, вони допомагають Україні.

(скорочено)

*Голова Центральної Координаційної Ради
Українських Об'єднань Італії,
Радник Мерії Риму Тетяна Кузик*

Від редакції. Ми і надалі будемо інформувати наших Читачів про життя українських громад в різних частинах світу.

Не забуваймо нашої Героїні Світу - Ірини Сенік

*В моїх руках жмуток листків,
Жмуток калини і колосся
Не йди у моє безголосся
Сьогодні я сама прийду до тебе.*

І. Сенік

Щорічно відвідую Україну. Нетерпляче чекаю серпня, щоб відлетіти у рідний вирій. Саме тоді відбуваються різні цікаві та важливі події, з'їзди, зустрічі, відзначення Незалеженості. У вересні починається наука в Києво-Могилянській і Острозькій Академіях. Вулицями міст поспішають до шкіл чепурно одягнуті учні. Очевидно, у підвалах метро часом можна зустріти ватагу замураних, голодних, безпритульних підлітків. Міста і села після липневої спекоти оживають – беруться до праці.

Щорічно відвідую свою приятельку Ірину Сенік в Бориславі. Стараюсь допомагати їй матеріально через різні установи і особисто. Вважаю, що не має більш заслуженої людини, яка перетерпіла 34 роки советського ув'язнення з переламаним хребтом, втратила родину, але зберегла віру і любов до свого народу.

Пригадую Ірину ще з середньої школи у Львові: рухлива, метка – її любили вчителі, особливо проф. Матвій-Мельник, сам поет і письменник. В'ячеслав Чорновіл, прочитавши збірку її ліричних віршів, в передмові написав: "Ця жінка створена, щоб кохати".

Ніна Вірченко у виданні "Українки в Історії" згадує про найбільше кохання Ірини – це був студент Богдан Куницький. Пригадую собі його, коли вернувся з советської в'язниці з посивленими скронями і відразу пішов з похідними колонами ОУН на Східну Україну. Ірина згадувала, що "у вирі боротьби єдиний і коханий мій Богдан – загинув".

Коли в 1978 році приїхала до нас Надійка Світлична, ми довідалися, що у Мордовії в 1973 році вона вперше зустріла Ірину Сенік, Дарку Гусяк, Катерину Зарицьку і Стефу Шкабатуру. Надійка згадувала, що "Ірина-Орися була з поміж усіх найбільш вигадлива, старалася всіх розважити і потішити". Ірина-Орися відбула 10 років сталінських таборів, 13 років заслання, знов 6 років табору і в кінці додаткові 5 років заслання. Надія Світлична вивезла з табору Іринині вірші та мальовані орнаменти. Ми поча-

ли працювати над виданням віршів Ірини. Коли в 1990 році Ірина вперше приїхала до Америки, вийшов перший збірник її віршів "Сувій полотно", саме тоді відбувалася в Дітройті ХХІІ Конвенція СУА. Ми простелили килим, яким вперше Ірина увійшла на залю нарад. Ентузіазм був невимовний – сльозами і квітами ми вітали свою Героїню.

Мені запам'ятались її слова: "Матеріальна сторінка життя ніколи не грала у мене ролі, я майже ніколи не даю переваги тим аспектам життя, яким заклопотана більша половина людства. Моя мета – творити добро".

Після ув'язнення в 1983 році Ірина одружилася, також з довголітнім в'язнем Василем Дейком. У Львів, у хату батьків, московський режим не дозволив вертатись, вони поселилися в Бориславі. Там Ірина розгортає свою громадську працю в школах серед молоді.

Після проголошення Незалежності співпрацює з Союзом Українок і головою Атеною Пашко. Тоді, в 2002 році, бориславські молоді недолюдки напали на Ірину, домагалися грошей, вона відбивалася, однак, її важко побили. Яка жорстокість у власній вільній державі! Винних управа міста не знайшла.

При нагоді я розповіла про цей інцидент Президенту Вікторові Юценку – він був обурений! «Одного дня» оповідала Ірина «у двір заїхало декілька лімузин з Президентом і панєю Катериною, гістьми з Києва і Львова, очевидно і з управи міста Борислава». Відтоді "ставлення" місцевої влади змінилося на "солодко-підлабуницьке". Але злочинців не впіймали!

Останніми роками Ірина хворіє – здоров'я підупадає з року в рік. Одиноке щастя, що вона має добру домашню опіку. Доктор Орест Сенік – син брата Романа, що також важко хворий і лежить у лікарні, дружина др. Ореста – Ірина – медсестра і двоє малих донечок. Помешкання дещо відновлене, але регулярно воду відключають. Кімната Ірини простора і світла. Цього року Ірина переважно лежить у

З ліва: Валентина Борисенно, Ірина Сенік, Ореслава Хомин, Ростислава Федак

ліжку. Ще минулого року, сидячи у візочку, вона разом з нами пила чай. Цього року вона вже не може встати. Вона мене впізнала, розцілувала, але коли я взяла її за руку – вона скрикнула: «Болить!»

Праве око вповні зтягнуте більмом після невдалої операції катаракти. Пальці на правій руці не розгинаються, болить спина. Ще й тепер Ірина деклямує вірші. Писати не може, але диктує про "неладного Бенладена". Ось вам образ життя Героїні !

*Я шлю думок своїх Вам стежі,
Нечувані слова пісень. І.С.*

Заступниця голови СУ Ростислава Федак, д-р Ореслава Хомик часто відвідують Ірину, але рідко прилітають листи з Америки чи Канади. Яка у нас, Шановні пані, коротка пам'ять!!! Я певна, що тепер, перед Різдом чи Великоднем Ірина отримає пригорщу ласкавих листів. Очевидно, членки СУА всі візьмуться за перо.

Ірина Сенік
м. Борислав, вул. Тернавка 52/5
Львівська об. Україна
Ukraine

*Наталія Даниленко
Листопад, 2008*

Увага! Увага!

Повідомляємо всіх членок Союзу Українок Америки, що на 28-ій Конвенції СУА було прийнято рішення підняти річну передплату журналу "Наше Життя" з 25 доларів до 30 доларів. Від січня 2009 року передплата журналу для членок СУА становить 30 доларів.

Екзекутива СУА

Марія Венгльовська

Членка Засновниця 17-го Відділу СУА
Маямі, Фл.

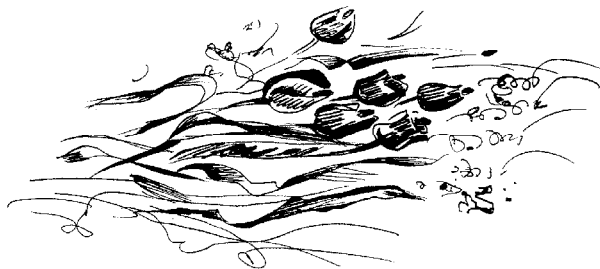

15 лютого 2008 року померла наша заслужена Союзянка Марія. Марія з родиною приїхали до Маямі 1949 року: Тут починається організувати українське життя: Марія включилась до всіх комітетів, і була всюди активна: Була головою, секретаркою, господарською референткою, співала в хорі церковнім і СУА. Марія була засновницею 17-го Відділу СУА, працювала в Народнім Союзі, в Кредитівці. З чоловіком були члени товариства старших віком. Марія з чоловіком були активні в громаді. Виховали гарну українську родину. Дали синам університетські студії. Дбали і про внуків.

На похоронах родина показала короткий фільм "Життя Марії". Бачимо її з мамою у селі, потім з чоловіком, дітьми і внуками. Бракує нам Марії. Молимося за Неї. Вічна Її пам'ять!

Вшановуючи пам'ять Марії Відділ жертвує 100 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

—*Мирослава Тершаковець*
членка 17-го Відділу

Ольга (з Глинських) Демчук

Ділимося сумною вісткою, що дня 17 серпня 2008 року на 92-му році трудовитого життя відійшла у Вічність у Вусакі, Вискансин, наша найдорожча мама, бабуня і прабабуня, бл.п. Ольга (з Глинських) Демчук, вдова по сл.п. інж.-архіт. Іванові Демчукови. В Україні покійна закінчила

учительський семінар сестер-Василіянок у Івано-Франківську (Станиславові) та працювала як учителька та директор школи.

При кінці Другої світової війни родина Демчуків переселилася найперше до Австрії, а опісля до Вусакі, Вискансин. Прибувши до Америки в 1947 році, в слідуючих роках працювала завязати Український Пласт у Чикаго, Ілліной. Була членкою Союзу Українок через ціле своє життя.

Від 1990 року покійна жила з донькою Роксолянкою та внуками у Канзас Ситі. Після важкої недуги відійшла у Вічність.

Горем прибиті:

дочка мгр. Ляриса з мужем Семом Гоган,
дочка, д-р Роксоляна з мужем д-р Денисом
Бреснеган,
внук Андрій з дружиною Сенді,
та внуки: Денис, Іван, Христина та
Олександра,
правнуки Іван і Катерина,
сестра Анна Мельник,

Та племінники:

Бл.Патріярх Любомир кардинал Гузар,
Зенон Василькевич з дружиною Ніною,
Марійка Василькевич-Рипан з мужем
Євгеном,
Петро Василькевич з дружиною Джен,
Павло Василькевич з дружиною Лин,
Роман Василькевич з дружиною Еммою
та ближча і дальша родина в Україні та
Америці.

Вічна Їй Пам'ять.

Людмила Березюк-Чайківська

Вже добігає рік, як 43-ій Відділ СУА завершив 50-ліття свого існування, залишивши для нас сонячний спогад і заохоту до праці. Та Боже Провидіння затьмарило наші сподівання. В понеділок, 6-го жовтня ц.р. покликав Господь до небесного дому душу Людмили Березюк-Чайківської, примірної членки-основниці, довголітньої імпрезової референтки 43-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки у Філядельфії.

Людмила прийшла на світ 21-го травня 1924 року на Україні, в сонячному місті Вінниці. Там провела своє дитинство. Батько її був Січовим стрільцем. Большевики арештують його і перевозять до концтабору в Архангельську область. Мамі відібрали паспорт і вона була змушена виїхати з Вінниці. Мама з донею залишає Вінницю і переїзджають жити недалеко табору. Дівчинка переживає, бо тут її називують “хахлушкою”, а вона хоче бути між своїми товаришками у Вінниці. Мама перевозить Люду назад до Вінниці і залишає з бабусею. Вечорами бабуся пояснює дитині про Бога і вчить молитов. Коли батько повернувся із заслання, у 1944 р. родина переїхала до Львова. Люда мріяла студіювати дентистику. Тут зустріла студента Зенона Чайківського, і молоді закохані разом з її батьками виїхали до Німеччини. Побралися в переселенчому таборі. Народився син Юрій. Невдовзі виїхали до Франції, де народився другий син Богдан. У 1953 році молода родина переїжджає до Америки. Замешкують у Філядельфії. Люда працює і виховує синів. Молода, турботлива мама, життєрадісна, завжди чепурно вдягнена, що любила товариство і гуртувала всіх біля себе.

Сини підрости і стали пластунами, а Люда вступила до Пласт Прияту. Там організувала літературні і мистецькі конкурси для молоді, започаткувала сальонові танці. При її заохоті постав при Пластовій Станиці драматичний гурток. Пан Зенко писав сценки для молодих артистів, проби відбувалися у їхньому гостинному домі. Люда любила молодь, а молодь любила і діставала від неї всебічну підтримку у задумах і починах. І тоді, “м’яко, парашутиком кульбаби осідало біля вікон щастя”, а вона її роздавала пригорщі добра. У неї була сила і охота до громадської праці.

*Пов’язали нас роки щиродружності,
Радісні дні і удари життя...*

Люда належала до Фінансової Комісії СФУЖО – була скарбником і заступницею голови, та займалася справами прихильниць. Упродовж 15-ти років вклала багато зусиль для проведення Балів Преси. У 1982 році була обрана головою комітету Четвертого Конгресу СФУЖО, що відбувся у Філядельфії. В Українській Бібліотеці була скарбником, а у Менор Коледжі членкою Студійного Осередку Української Культури.

14 років, щосуботи, вітала усмішкою учнів в коридорі, чи в канцелярії нашої української Рідної Школи, де була секретарем.

– Пані Чайківська! – підбігали до неї учні, ділилися своїми проблемами і очікували порозуміння.

Люда була культ-освітньою референткою Філядельфійської Округи СУА і членкою гуртка книголюбів ім. Ліни Костенко.

У 1957 році вступила до 43-го Відділу СУА ім Олени Пчілки. Відразу стала його душею і рушійною силою. Була джерелом оригінальних ідей і мала вроджену вмільсть втілити їх в успішні імпрези. Завдяки їй, імпрезовій референтці на протязі 50-ти років 43-ій відділ був живчиком життя філядельфійської громади. Мистецькі виставки, літературні вечори, розвагові імпрези бували два і три рази в році. Лише один рік була головою відділу. Імпрезова референтура була її життям.

Люда була головою Конвенційного Комітету ХІХ Конвенції СУА і членом комітету та ведучою бенкетом 75-ліття існування СУА у Філядельфії.

Минулого року, коли Відділ підготовляв ювілей 50-ліття свого існування, Люда, як імпрезова референтка своїм довголітнім досвідом і порадами допомагала у плануванні програми. На сходинах у вересні цього року вона одержала грамоту і золоту відзначку СУА за 50-літню працю для Союзу Українок Америки.

Люда дуже любила життя і природу. Любила ходити вранці побережжям моря, як хвилі здоганяли маленьких сірих болотних куликів, любила вечори, коли місяць в полотно визбирував всі роси. Любила гори і зоряне небо, засіяне іскрами ватри, на пластових таборах в Іст Четгам, де у Пласті зростали її улюблені сини і внуки. Любила бувати на Тризубівці, де на пікніках гуртувалася громада, молодь і союзьки. Та над усе любила свою родину. Але у житті нам не оминати химерної долі. А доля буває безпошадна. Несподівано вмирає син Богдан. Цей жорстокий удар захитав стабільність її життя і здоров'я та простелив дорогу до Небесного Царства, де безболісне життя і незрушаний спокій. Господь велів залишити в глибокому смутку чоловіка Зенона, сина Юрія, невісток Аніту і Марту, онуків Андрійка, Данилка, Марчика і Ромчика, ближчу і дальшу родину і нас, членок 43-го Відділу СУА.

Ми, союзьки, вдячні Тобі, Дорога Посестро, за 50 років дружності. Пам'ять про Тебе назавжди буде з нами.

В імені Окружної Управи СУА і членок 43-го Відділу СУА складаємо опечаленій родині глибокі співчуття.

Вічна Їй пам'ять!

—*Анна Максимович*

Оксана Поритко

22-го липня 2008 р. Всевишній Господь покликав на вічний спочинок Оксану Кудрик-Поритко. На 97-му році життя відійшла з нашого гурту основниця, довголітня членка 43-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки у Філядельфії, залишаючи ще одне порожнє місце у нашій домівці.

Оксана народилася в Рогатині, де її батько, священник, був парохом. В родині Ольги і Теодора Кудриків були три сини і три дочки. Оксана закінчила гімназію в Рогатині і вийшла заміж за кооператора Івана Поритка. У Львові народився син Юрій. До Філядельфії прибули 1949 р. Оксана мала гарний голос, альт і дуже любила співати. Багато років співала в хорі “Кобзар” під диригентурою др. Антона Рудницького і в церковному хорі. Любила співати стрілецькі пісні. Було на сходинах почне: – пані, співаймо! І з Іванкою Осідач починали дуетом “Як з Бережан до Кадри Січовики манджали”...

Покійна була доброзичлива і щедра. Роками оплачувала стипендію у Бразилії. Її рука була завжди відкрита, щоб зложити даток на добродійні цілі. Жодна конвертка, що прийшла до неї, не поверталася назад порожня.

Син Юрій повінчався з Галею Сагатою і зложили родину. Бог поблагословив їх донею Андреєю і сином Юрієм. Бабуся Оксана раділа внуками. Та життєва доля не легка. Вмирає чоловік, а згодом син Юрій. На схилі віку вона залишається сама. І тоді мама невістки, Туся Сагата, що теж живе сама, просить її до себе. П'ять років жили разом. Ще, як дозволяло здоров'я, разом приходили на сходи, до церкви. Туся піклувалася нею, і було їм добре. Внучка Андрея вийшла заміж. Господь поблагословив подружжя Андреї і Вадима Жаровських донею і двома синами. Прабабуня Сяня тішилася, коли правнуки Олександр, Оксанка і Романчик говорили віршики, чи співали українські пісеньки. Для неї це були сонячні хвилини. Сьогодні вона в небесному царстві, а між нами витає добра пам'ять про нашу покійну посестру Союзьанку.

—*Анна Максимович, голова*

Подяка Союзу Українок Америки за допомогу потерпілим від повені.

Суспільна Опіка Союзу Українок Америки щиро дякує за Ваше великодушне пожертвування на допомогу Західній Україні, яку спіткало важке стихійне лихо цього літа, де повинь принесла з собою величезну шкоду.

Ви приєдналися до допомогової акції Союзу Українок Америки, зрозуміли її важливість і швидко відгукнулися. Ваша підтримка дала голові СУА Маріянні Заяць, Почесній голові СУА Ірині Куровицькій, і пані Лілі Григорович – голові Союзу Українок України нагоду особисто доставити \$45,000.00 мешканцям сіл Прутівки і Тулови (район Снятин, область Івано Франківська). Це було справді емоційне зусилля. Під час спілкування з потерпілими голова СУА підкреслила, що вони репрезентують кожен Союзянку у Сполучених Штатах, котра прилучилася до зібрання фондів. Багато сліз пролилося! Дякую Вам від імені одержувачів за Вашу великодушність.

Списки підписів отримувачів були зібрані під час доставки датків, а решта одержані компютер-поштою на адресу голови СУА. Після повернення з України надійшло ще більше датків і загальна сума на сьогодні перевершує \$67,000, отже, потерпілі від повені незабаром отримають ще допомогу.

Союз Українок Америки щиро оцінює Вашу підтримку та зрозуміння потреб у праці нашої організації. Нехай віддасться сторицею Вам те добро, яке Ви вчинили для своїх братів і сестер в Україні. Нехай Господь Бог благословить Вас і Ваші родини.

Ірина Рудик,
реф. Суспільної Опіки

Маріянна Заяць,
Голова СУА

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

В пам'ять бл. п. **Ольги Фостяк**.
Іванна Пенкальська, 43-й Відділ СУА – 40 дол.

Євдокія Ткачук, 90-ий Відділ СУА – 100 дол.

Замість квітів на могилу бл. п. **Лесі Романишин**.
Марія Луцик, 83-ий Відділ СУА – 50 дол.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Миколи Ганущак**. Членки 83-го Відділу СУА – 50 дол.

В 5-ту річницю смерти мого найдорошого мужа
Ориста Сенік. Оксана Микитин, 19-ий Відділ СУА – 100 дол.

У світлу пам'ять **Осипи Дудинської**.
89-ий Відділ СУА – 25 дол.

Щиро дякуючи **Любі Гуралечко** за поміч для мене.
Надія Бігун – 40 дол.

З нагоди 50 ліття подружнього життя моїх дорогих
приятелів, **Марійки та Славка Томоругів**.
Дизя Брочинська – 50 дол.
13-ий Відділ СУА – 350 дол.

Щоби завершити розв'язання 35-го Відділу СУА 35-
тий Відділ СУА – 200 дол.

Замість квітів на свіжу могилу у світлу пам'ять бл. п.
Марії Боднарук.
Управа і членки 29-го Відділу СУА – 25 дол.
Олександра Д. Кочман – 25 дол.

В пам'ять бл. п. **Євгена Івашкова**.
Юліяна Сусь – 25 дол.
Параскевія Сусь – 25 дол.

Вшановуючи пам'ять **Марії Венгльовської**.
17-ий Відділ СУА – 100 дол.

З нагоди 100-ліття **Ольги Кіналь**.
М. Бараник – 10 дол.
Р. Дигдало – 10 дол.
Н. Качмар – 10 дол.
І. Білий – 10 дол.
І. Стецюк – 10 дол.
К. Кучер – 10 дол.
Л. Колодчин – 10 дол.
М. Дуткевич – 10 дол.
М. Турянська – 10 дол.

ЛИСТ ДО СУА

Дорога Тасі Пасоліська,

Ми, львівські виступили до Вас, мирно
дякуємо за сприяння від СУА отримавши для нас
з нашого боку, дякуємо усіх сил, щоб як
найкраще використовувати студию і статки до
Тришки християнськими парасолами. Стараємося все
від тепер бодай частинно використати нашою участю
і співпрацею при церковних та культурних
організаціях.

Надіємося, щоб добрий час був і вродив на
здоров'я, подавало сили і безперечно найкращими
успіхами Вас, усіх наших Добродійців та все
пошество СУА.

З повагою і вдячністю, Іванка Аїва,
Лілія Прущак, Катерина Васильова, Адріана Залць,
Зоя Аїва, Катерина Біло, Ірина Кобернелін, Анатолій Ів-
шинський, Адріана Капусіньська, Євгенія Музика, Маріє Капусінь-
ська, Анна Марія Прущак, Євгенія Солонько, Марія Бронько,
Соня Коласник.

13.06.2008

100-ліття Ольги Кіналь – членки 76-го Відділу СУА

Сидить Ольга Кіналь. Стоять зліва: Мирося Бараник, Рома Дигдало, Ніна Качмар, Іванна Білий, Ірена Стецюк, Ксеня Кучер, Ліда Колодчин, Марія Дуткевич.

Святкування 100-ліття уродин – це рідкісна, але радісна подія. Ольга Кіналь, членка 76-го Відділу СУА у Ворен, Мічиган досягнула цю знаменну дату 23-го серпня 2008 року. Щоб дожити до 100 років, треба бути не тільки фізично здоровим, але треба теж мати здоровий підхід до життя. Знавці кажуть, що довго живуть люди, які є лагідної вдачі, не переймаються дрібницями і є оптимістичного наставлення. Саме на цих атрибутах базується удача Ольги: вона лагідна, завжди доброї думки, не переймається зайвими речами.

Ольга Кіналь народилася 1908 року в селі Олексичі біля Стрия в сім'ї о. Омеляна та Евстахії Кордубів. В родині було четверо дітей: сестра Марія і два брати, Роман та Євген. Всіх їх Ольга пережила. Після другої світової війни Ольга з родиною опинилася в таборі втікачів у Німеччині. Там вона одружилася з Юліаном Кіналем. Згодом цілий великий рід Кордубів переїхав до США і поселився в Детройті.

Коли помер її чоловік Юліан, Ольга перейшла жити до Українського Села, як одна з перших його мешканців. Українське Село – це оселя для старших віком, яку започаткував Союз Українок (округа Детройт). Ольга часто висловлює свою вдячність Союзові Українок, що започаткував таке добру справу. В Українському Селі Ольга знайшла спокійне життя, українське товариство та потрібну опіку. Вона цікавиться життям української громади, жертвує на різні цілі, на скільки дозволяють їй фінанси. Хоча, на жаль, вже не може приходити на сходи Відділу, зате щотижня бере участь в Богослуженнях, які відправляються в каплиці Села.

В цьому році 76-ий Відділ долучився до адміністрації Українського Села, щоб разом відзначити цей важливий ювілей. Правда, минулого року 76-ий Відділ теж вшановував Ольгу з її 99-літтям. В просторій залі Українського Села зібралися членки Відділу, гості і численні мешканці Села. Була смачна перекуска, кава та уродинний торт. Програму збагатив виступ хору «Золоті Дзвони» (мистецький керівник Ольга Соловій). В цьому році організацією свята займалося Українське Село, власне, його адміністратор Галина Деркач-Тирнер. Присутніх було понад 100 осіб. Це були члени родини: сини і дочки братів і сестри, їхні діти та онуки, жителі села та членки нашого відділу. Від родини привітав уродинницю Богдан Кордуба, син брата Романа. Від 76-го відділу вітала Рома Дигдало, голова відділу, а членки вручили китицю квітів і дарунок. Від Українського Села вітав Мирослав Кальба. Хор виконав декілька пісень, а всі присутні заспівали гімне «Многая літа». З цієї нагоди присутні членки склали 100 дол. на «Наше Життя», а уродинниця пожертвувала 100 доларів на стипендійний фонд СУА. —*Рома Дигдало*

Ганна Черінь

* * *

На небі хмаронька пливла –
пливе вона й тепер.
В хатинці дівчина жила –
Живе вона й тепер.

Упала хмаронька дощем –
Йди, дощику, іди...
Дівча сховалось під кущем
Від мокрої біди.

А вже від хмари ні сліда
Нема. Кругом вода...
А де ж дівчина молода?
Бабуся вже вона.

Про це співається стократ.
Спитатися: нащо б?
Без хмари молодих дівчат
і пісні не було б...

ОАЗА

З пустелі самотности
Книжка - оаза.
Бальзам безтурботности,
Втеча від джаза.

Яка прохолода, яка насолода
Пірнути у книгу до самого дна!...
Спогадів милих безмежна свобода:
І ти не один,
І я не одна.

Я знову з тобою, кого вже нема...

І хоч дочитавши, забудеш про що то –
Ну й що ж? Як забула, то знов прочитай.
Книжка - не фото? А може і фото.
Ти знову забула? То знову читай.

Ще раз, і ще раз,
І ще раз, і ще...

З книги «Авангард»
(Київ, Ярославів Вал, 2006)

Лідія Гаргай Овечко

ОСІННИЙ ЛИСТ

Останній лист забрав вітер з собою
Із вишні, де він гойдався в кутку –
Все літо зеленів він красою
Та сніг знеміг його в холоднім садку

Лежить безсильний в самотині,
Хотів піднятись та дарма...
Різким снігом все мело по спині,
Прощавай, осене, вже йде зима.

Дрижить той листок і сльози ронить –
Оце й кінчається його буття...
Та під листком зернина сходить –
Весною прокинеться до життя.

Я ЖДУ ТЕБЕ

Я жду тебе, як сонце зайде
За скелі сірої гори,
Останній промінь вже не вийде
На дуба чорної кори.

Я жду тебе, як місяць зійде
При сплячій зірочці-сестрі,
Туман зніміє, хмарка вийде,
Щось тихо скриється всередині.

Я жду, як ніч усе покриє,
Повоєм все, мов оксамит.
Трава рососою вже сіріє,
Заграва сонця шле привіт.

Я жду і все ще сподіваюсь,
Для мене серце збережеш,
І я в надії прислухаюсь,
Коли ж, коли ж ти вже прийдеш?

Зі збірки «Польові квіти»
(Victoria - Київ, Верховина, 2007)

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXV

OCTOBER-NOVEMBER 2008

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

National Board of the UNWLA

I would like to begin this column with a sincere word of thanks to UNWLA members as well as the countless people in our Ukrainian communities who sent generous donations to the UNWLA Social Welfare Fund for the flood victims in Western Ukraine. Your contributions are gratefully acknowledged in a letter published in the current issue of *Our Life*; we are currently compiling a complete list of individual donors who will be acknowledged in a forthcoming issue. Your kindness and generosity are much appreciated!

As you already know, there have been some significant changes in the editorial structure of *Our Life*. The decision to implement these changes was not made lightly or in haste; it was a difficult decision prompted by financial necessity and approved by vote at a meeting of the UNWLA Executive Board. Following the path of other periodicals, we have merged the editorial positions into one, appointing English-language editor Tamara Stadnychenko as interim editor for the magazine. The current issue, which reflects a new direction for *Our Life*, was produced by the combined efforts of numerous dedicated individuals who volunteered their time and talents. We are grateful to each of them for their technical and artistic contributions. In the months to come, we will be making additional changes, all with the primary focus of publishing a magazine that our organization can be proud of.

Change is sometimes difficult to navigate, but it is best when embraced with optimism and a positive approach. One of the changes will involve the editorial board. *Our Life* relies and will continue to rely on volunteer editorial board members who are integrally involved in guiding magazine content, writing, recommending authors, and related activities. As your president, I am also a member of the editorial board and have been discussing many new ideas for *Our Life* with other board members as well as with the editor. One of these ideas, for instance, is to feature a different Ukrainian American female artist's work on the magazine's

front cover; others include adding news about Ukrainian museum exhibits and profiling Ukrainian American women in different professions. We will also be featuring articles about women's issues (here and in Ukraine) and publishing materials from and about Ukrainian diaspora organizations in other countries.

One of our priorities will be maintaining a balance between Ukrainian-language and English-language articles, but the ratio will be flexible rather than rigid and will depend on content and theme of articles rather than on an absolute allocation of page numbers. Our intent is to maintain the integrity and quality of *Our Life* while making our magazine a little more current, a little more exciting, and a little more relevant to our lives. We ask for your support as we move forward. We also welcome your input and encourage you to email (unwla@unwla.org) or write to UNWLA headquarters with your suggestions.

The first annual meeting of the newly elected National Board took place at UNWLA headquarters on October 24–26. The atmosphere was upbeat and confident, and every National Board member explained her plans for the upcoming year, for the future. The weekend meeting began on Friday afternoon with a formal opening followed by a presentation on upgrading the UNWLA Web site by Zoriana Haftkowycz, our Arts & Museum chairperson and new webmaster. Brama will continue to host the UNWLA site and Brama's webmaster, Hanya Krill Pizur, has been most helpful. Renata Zajac, in a presentation on leadership skills, shared her corporate leadership experiences with participants and emphasized that basic leadership principles are the same whether applied to a not for profit or a corporate environment.

After my opening remarks, each member of the Executive Board elaborated on her future plans, as did each Regional Council president who attended. Anna Macielinska, the XXVIII Convention Chair, gave a detailed report on the Convention; Marta Danyluk reported on the publishing of the Convention Book; and Marika Tomorug summarized the convention audit report. I am most happy to share with you that both UNWLA Honorary Presidents, Anna Krawczuk and Iryna Kurowyckyj, were present for portions of the weekend program. Following a pleasant dinner at Headquarters, UNWLA Vice President for Cultural Affairs, Sofia Hewryk, presented the Kovaliv Award to Vasyly' Makhno for his collection of poetry *Cornelia Street Café*. We very much enjoyed Mr. Makhno's selected readings from his collection.

The meeting continued on Sunday morning with a detailed presentation on a matter that is critical to the UNWLA, a matter I have often raised in writing or in speeches and which focuses on the importance of increasing membership in our organization. One key to unlocking this door is to recognize the changing demographics of our membership as well as the changing demographics of Ukrainian women in this country. The second step is to focus on the extended pool of women who, for one reason or another, have not yet been invited to join the UNWLA or who may be lukewarm about joining. To address this issue, UNWLA Vice President for Organizational matters, Anna Macielinska, is developing a comprehensive campaign to be rolled out during next year's national Women in History month. At Sunday's meeting, Anna outlined her preliminary plan for the nationwide membership campaign, entitled the "UNWLA Retention and Recruitment Campaign." You will be hearing more about this campaign in months to come, and we will be asking you for your support individually and at the branch and regional council levels.

The Standing Committee Chairs also presented new ideas and new approaches to their respective responsibilities, and UNWLA members will be receiving circulars addressing these plans by the end of the year. That afternoon, some meeting participants attended the opening of the David Burliuk exhibit at the Ukrainian Museum; others began their trips home. Much was discussed, many plans evolved, much excitement and enthusiasm was felt among the attendees. The conference was a productive beginning to the new Holovna Uprava's important assignments.

I close with a reminder that we are winding down our year of Commemoration of the 75th anniversary of the Holodomor of 1932–1933 and that the poignant exhibit at the Ukrainian Museum in New York City will be closing on November 30. The exhibition—*Holodomor: Genocide by Famine*—consists of 100 panels and was produced by the League of Ukrainian Canadians and the Museum of Soviet Occupation of the Kyiv Memorial Society in Ukraine in cooperation with The Ukrainian Museum in New York. The photographs on the exhibit panels will be etched into your memories long beyond year's end.

Best Regards!
Marianna Zajac, President

Resolutions and Recommendations adopted at the XXVIII UNWLA Convention

The Convention sends greetings:

To the Hierarchs of the Ukrainian churches in Ukraine and the Diaspora.

To the American people and President George W. Bush.

To the Ukrainian people and President Viktor Yushchenko.

To Ukrainian Women's Organizations around the world.

In celebrating the 83rd anniversary of the UNWLA we urge all members to continue working for the good of our organization. We ask our membership:

To continue the commemoration of the 75th anniversary of the Great Famine/Holodomor of 1932–1933, to continue informing the world about the Famine, and to urge our governments to recognize this tragic page in the history of Ukraine.

To support all projects of the Executive Board.

To participate in the worldwide Ukrainian commemoration of the historic Battle of Poltava of 1709.

The XXVIII convention supports all of the previous resolutions from past conventions.

Recommendations on organizational matters:

Enforce the recommendations/resolutions of the previous convention.

Encourage women, and especially younger women, to join existing branches or become Members-at-Large. Organizational chairs should take steps to inform new members of the history of the UNWLA, by-laws and goals of our organization.

Presidents of Regional Councils must keep in touch with branches and be available to provide assistance, advice, and other support for individual branches.

The Executive Board should post news items on the UNWLA Web site about current work, projects, and programs.

Members who cannot take an active part in branch activities should be encouraged to become Members-at-Large.

Resolutions pertaining to Members-at-Large:

Encourage all delegates attending the XXVIII Convention to sign up at least one new member for their branches or else sign up new members to be Members-at-Large.

Encourage members whose branches have been dissolved to become Members-at-Large.

Resolutions pertaining to Arts/Museum:

Encourage older Ukrainians in our communities to bequeath their art collections, other valuable works of art, sculptures, etc., to the Ukrainian Museum.

The month of March should be designated as the month in which to honor and remember Ukrainian women writers, heroines, etc.

Continue introducing the American public to Ukrainian art and culture by holding exhibits, etc.

Resolutions pertaining to the Scholarship Program:

Continue to support the efforts of the Scholarship Committee here in the United States, Ukraine, Brazil, and Argentina.

Expand the program to include other countries of the former Soviet Republics where Ukrainians reside.

Recruit additional sponsors for the program so that more students can benefit.

Resolutions pertaining to Education:

Open more pre-kindergartens/Svitlychky where possible.

Renew workshops for teachers, to be held at least once or twice a year.

Resolutions pertaining to Social Welfare:

Continue to support the programs for grandmothers, orphans, and victims of the Chernobyl disaster.
Become more aware of the needs and concerns of aging single members of our organization.
Visit UNWLA members who are in the hospital, nursing homes, and private homes (with their consent).
Help these members get appropriate social services.
Support our troops in Iraq and other countries where the United States military is stationed.
Support and help new immigrants from Ukraine establish themselves here in the United States.
Find sponsors or try to find other ways to get grants/aid for our programs.
Inform the Ukrainian American community about UNWLA programs, through press releases in newspapers informing them of the work that the Social Welfare Committee does.
Actively work with the presidents of the Regional Councils and branches to coordinate the work of the Social Welfare Committee.

Resolutions pertaining to Cultural Affairs:

Include a page in Nashe Zhyttia/Our Life with reviews of recently published books.
Publish information about new and interesting cultural affairs in Nashe Zhyttia/Our Life.
Organize regional meetings/seminars informing members about the history/life of their branch patrons.
Finance and distribute the Harry Potter books to regional libraries in Ukraine.
Encourage members in branches to form small theatrical groups.

Resolutions pertaining to Public Relations:

Regional Councils and branches should organize seminars on how to work effectively with the American press, news media, etc.
Strengthen outreach to other non-Ukrainian women's organizations.

Resolutions pertaining to Press:

Continuously strengthen the financial base of Nashe Zhyttia/Our Life.
Sign up new subscribers and look for donors.
Encourage branches and individuals to pay for subscriptions of Nashe Zhyttia/Our Life for members and branches of Soyuz Ukrainok in Ukraine.

Resolutions pertaining to Archives:

Continue to prepare UNWLA materials from branches and regional councils to be sent to the IHRC in Minneapolis for safekeeping.

Translated from Ukrainian by Christine Melnyk, Vice President for Public Relations

OUR LIFE PRESS FUND

\$100 from Iryna and Slawko Kurowyckyj and \$100 from Marika and Slawko Tomorug in lieu of presents to celebrate the birthday of Orysia Zynycz.
\$50 from Mrs. Vera Pestyk donated to honor the memory of Olena Movchan who passed away on August 8, 2008. Mrs. Movchan was a member of UNWLA Branch 33 in Cleveland/Parma, Ohio.
\$20 from the Julia C. Stoiko in memory of Ann Sedorak, Katherine Snarski, Joanna Kulchesky, Frances Krcek, and Iryne Torrance, recently departed members of UNWLA Branch 58.

“WOW”

by Olia Rudyk

I'm not one to make a promise and then break it. The editors of this magazine would be too disappointed in me and so here I am attacking the keyboard with an article for *Nashe Zyttia*. “WOW” is the key word of this article and after reading it, I am sure you will agree with me that it fits nicely.

During the Memorial Day Weekend in May of this year, I was lucky enough to be a delegate at the UNWLA Convention held in Troy, Michigan. Although almost a month has passed as I sit here writing, I am still astounded at the superior planning of various branches of the Detroit Regional Council. From the moment I arrived with fellow UNWLA member Iryna Hoshovska (president of Branch 30) to the minute we left, every meeting and event of the convention ran like clockwork. The Detroit diaspora is very active with many talented Ukrainians. This talent was evident in the arts and crafts being sold by local Ukrainian artists/vendors, as well as, by the many performances we enjoyed by young pre-school children, professional musicians, vocalists, dancers and actors.

On Saturday morning, after registration, the opening ceremonies were quite moving. The hall was filled with women of all ages, each dressed in an extraordinary embroidered blouse. Thank goodness for digital cameras. I brought mine with enough memory to click away, picture after picture, recording the beauty, the intricate handiwork worn by every participant of the convention. I saw in every blouse hours of patience and respect for tradition and the skillful precision as needle and thread transposed a beautiful design onto a small piece of white material.

Attending the UNWLA convention gives one a better perspective about the size of this organization and the humanitarian work to which so many women throughout the country dedicate time and energy. Sharing ideas helps ignite the desire to return home and accomplish even more. Such a

convention sparks new initiatives. Listening to the successful fundraisers and cultural awareness events held in other communities, stirs ideas of possibilities for our own small branch. From now on every coffee and cake fundraiser will take on a new meaning. Planning cultural events on a larger scale will not seem so difficult knowing that it has worked elsewhere.

I am sure there will be many articles written about the convention with in-depth reporting and undoubtedly giving well-deserved credit to the outstanding individuals responsible for its huge success. My objective as mentioned originally is to keep a promise and to tell you about my personal experience and share my most unforgettable moment. The UNWLA may be a not-for-profit charitable organization, but it is more than just that. Closely working with people with the same objective helps create friendships.

Throughout the years I have grown close to many of our members. The convention allows friends to reunite for a few short days, friends who rarely see each other because of the many miles that separate them. Such a reunion was made possible for me when I saw an old friend, Halya Brodych Salemi, waiting to take part in a break-out session. Besides the color of her hair, she had not changed much over the years. Thoughts raced through my mind trying to add up exactly how much time had passed since I last saw her. Too long! I walked up to her and I could see her looking at me oddly. I read her mind. She too recognized a familiar face. In an instant, we hugged and cried. We rambled about ourselves, our husbands, our children, about the hardships we had survived, and most of all about the happiness and good fortune we had been granted. Twenty years melted away in one split second during a UNWLA convention in Troy, Michigan. WOW.

ATTENTION: Delegates to the UNWLA 28th Convention voted to raise the subscription of *Our Life* magazine from \$25 to \$30 for all UNWLA members beginning with January 2009.

In Gratitude

A Moment from 2008 UNWLA Convention

by Olena Kryzhanivska

Walking in to hear Chrystia Freeland speak on Friday night in Detroit, I slowly scanned the room. I saw a crowd of stunning women, but couldn't help feeling as if they were focused on their old friends and were from a different generation. Feeling a little self-conscious about not speaking Ukrainian well, being the only person from Houston, and about looking all of my 24 years, I resigned myself to enjoying the session and keeping to myself. These feelings were ironic, given the fact that I was actually born in Kyiv and was raised by very dedicated parents who taught me to know and love my birthplace. Yet, I couldn't help feeling out of my element.

Just as I was setting my mind to retreating to my hotel room, a woman approached me. This, I thought, is going to be interesting. I introduced myself as Olena Kryzhanivska, and confessed to her that I do not speak Ukrainian fluently. She responded graciously and introduced herself as Tatiana. Not only did we connect immediately (and she taught me many Ukrainian words), but we also went out for coffee and cannolis later that night! Thank God for this engaging woman who reached out to me, I mused. I will now have a buddy with whom to enjoy the convention.

From then on, the convention got better and better—isn't everything better when enjoyed with a friend? Tatiana and I marveled at the intricate costumes of the women during the opening ceremonies. We nodded in agreement with the speakers, and as we commemorated the Holodomor with a candlelight vigil, she told me about the work she had done in Pittsburgh raising awareness about the Great Famine of the early 1930s. I told her I had made a presentation about the Holodomor as a student at Georgetown University. The difference at the convention was that everyone attending already knew a great deal about the tragedy, and I felt part of a movement to honor and raise awareness about Ukrainian history.

As I listened to the women around me, I started thinking about what UNWLA has meant to me these past two years. This organization has

New friends Olena Kryzhanivska of Houston and Tatiana Rad of Pittsburgh

heightened and confirmed my awareness of Ukrainian history and current events, supported me in making a new life for myself in Houston, and inspired me to believe in myself, knowing that I come from a long line of strong, proud, hard-working women who want to see me succeed.

One such brilliant woman is Martha Noukas, the president of the UNWLA branch in Houston. Because of Martha's guidance and persuasive leadership skills, I have danced Ukrainian dances at the Easter Banquet, sung patriotic Ukrainian songs, folded dough as part of a varenyky assembly line, welcomed folks while selling tickets at the Ukrainian Bazaar, practiced Ukrainian while hiking with an older and very kind Ukrainian gentleman, learned more about Ukrainian history (even about my brave and inventive Scythian ancestors), and came to the convention!

Martha is living proof that one person can literally change the life of another. Yet, I would be remiss if I did not to thank the rest of the women in Houston who have supported me. I came to Houston from Georgetown as part of Teach for America, and that first year was a hard transition. Thankfully, like

Olena speaking at UNWLA convention

Martha, the women of the Houston UNWLA branch always made me feel welcomed and supported. I owe them a big Thank you! And as I sat at the convention in Detroit, a wave of deep gratitude washed over me and I stood up and thanked the women of the UNWLA publicly for teaching me about Ukrainian customs, giving me a forum in which to practice them, and encouraging me to learn more and keep the history and traditions alive.

And, let's be honest. The greatest part about you is that you serve as role models for many industrious, intelligent, beautiful, and strong women. This summer, I witnessed someone I love go

through a very trying time. Though I had been accepted into a clinical psychology program in Washington, DC, I decided I wanted to stay in Houston to continue to love and support my friend. The last six months have been challenging, but also full of joy, growth, and interaction with anxious and excited high school kids. I am now an Admission Counselor at Rice University traveling for five weeks on recruitment trips and re-applying to PhD programs. As I look toward the future, I take heart and think of the women who have come before me and showed me that it is possible to persevere and have hope in difficult times, standing by your friends while listening to your own intuition. Martha is still here to stand by me and support me. I look at her, I see her strength, and I feel empowered to live in a way that honors my Ukrainian heritage. I think about you women of the UNWLA and the strength and grace I observed in Detroit. I look forward to many more conventions. In the meantime, I will continue to study Ukrainian in the Rice Language Lab and enjoy UNWLA events.

This Saturday, I'm attending the Fall Masquerade in Houston, most likely as a Forest Maiden (my Teenage Mutant Ninja Turtle costume will not fit the Enchanted Forest theme). I will continue to tell people about Ukraine, its history, its people, and its need for freedom. Some day, I will serve as an inspiration and support for others, following in your footsteps. Thank you for a wonderful convention. See you in a few years!

Congratulations to **Lesia Liss** who was recently elected as a member of the House of Representatives of the State of Michigan, winning 70% of the votes cast. Lesia, who attended the UNWLA Convention in Troy, Michigan, is the daughter in law of Olena Liskiwsky, the Holodomor survivor who carried the Holodomor torch during the opening ceremonies, member of UNWLA Branch 81.

We also congratulate UNWLA Vice President **Anna Macielinski** who was named Ukrainian of the Year at the 69th Anniversary Banquet organized and hosted by Ukrainian graduates of Detroit and Windsor, Michigan. Also honored was **Alberta Cieply**, who received a Distinguished Service Award.

In a Different Light: Bilingual Anthology of Ukrainian Literature

Translated by Viriana Tkacz and Wanda Phipps as Performed by Yara Arts Group

A review by Thaya Salamacha

In a Different Light. Book design by Rostyk Luzhetsky. Photo by Watoku Ueno with Rebecca Moore and Sean Eden in Yara's first show "A Light from the East."

In a Different Light is a book which in itself is an artistic creation through its unique organizational structure of great literary works of Ukraine. Even for those who have already seen all or most of Yara Art's Groups productions, the printed poetry and descriptions of the stage productions provide yet another, and very different dimension to experiencing these created works in totality or one a time.

As an anthology of Ukrainian prose and poetry, the substance and inspiration for all of Yara Art's Group's productions and poetry workshops, the book directly reflects the intellectual roadmap of Yara's particular choices in selecting material from Ukrainian literature, and incorporating themes which dominate its theater pieces. Viriana Tkacz, director of Yara Arts Group, explained that all of the work in Yara Arts Group is a collaborative effort. She further explained that, although she and

Wanda Phipps both translated all the work, it was the active process of translation, which gave initial shape to the theater pieces. Each piece was then further reworked and reshaped as other artists of Yara, individuals of many different cultural backgrounds, contributed their own interpretive efforts, and their own cultural elements into the project.

In a Different Light artfully unites works of literature throughout Ukrainian history, providing a fresh contemporary context for well-known classics of Ukrainian literature, as well as an alternative venue for contemporary poetry from Ukraine. The book contains English translations of all the material and chronicles Yara's progression and evolution from the group's inception in 1990 until the present. The first half of the book presents works of Ukrainian literature, grouped under the themes, projects, and productions where they were featured, and not according to the customary chronological order of when the literary works themselves were created.

The second half of the book presents Yara productions, and how the literary works presented in the first half of the book were incorporated into experimental theater stage productions. Included here are articles and commentary on Yara productions, color photographs of the productions, and biographies of the writers whose work has been used in the productions.

In a Different Light is an incredibly masterful document on how Yara Arts Group not only incorporated literary works into productions, but also made Ukrainian literature the central focus of each of them. This book can be enjoyed on many different levels, and savored over time, because there is so much great material to experience, old and new. There are selections of Taras Shevchenko and Pavlo Tychyna's poetry as well as selections from more contemporary poets such as Oksana Zabuzhko, Oleh Lysheha and Victor Neborak, and from poets of the newest wave in Ukraine like Serhiy Zhadan.

The literary choices of this book are moving and meaningful, and that in itself makes the book

collectible and desirable for anyone seeking an injection of a thoughtful Ukrainian experience.

In a Different Light: A Bilingual Anthology of Ukrainian Literature Translated by Virlana Tkacz and Wanda Phipps as Performed by Yara Arts Group, was compiled and edited by Olha Luchuk, with an introduction by Natalia Pylypiuk, and published by Sribne Slovo Press, Lviv 2008. 792 pages with 16 color plates, \$70 with shipping. The book is available from Yara Arts Group, 306 East 11th St #3B, New York, NY 10003 (212) 475-6474 yara@prodigy.net www.brama.com/yara

Reviewer Thaya Salamacha has been working with Yara Arts Group in various capacities since 1991. For the past ten she has also owned and managed a NYC-based jewelry company.

Yara Arts Group creator and director Virlana Tkacz has been recognized for her work in the Ukrainian community and beyond. In 2007, she was named “Honored Artist of Ukraine” by 2007 President Viktor Yushchenko. Ms. Tkacz has published numerous articles in *Our Life* and we are pleased to announce that has recently joined the magazine’s editorial board.

A CLOUD, FLOATING BEHIND THE SUN

A cloud, floating behind the sun,
Spreads its red skirts
And beckons the sun to sleep
In the blue sea; covering it
With a rose blanket,
As a mother would a child...
Behold... for an hour,
For a short hour
The heart rests,
And speaks to God...
But then the fog, like an enemy,
Rolls in over the sea
Concealing the rose-colored cloud,
Darkness
Follows the gray fog,
A dark silence
Envelops the soul,
Till you don't know, where to turn.
So you long for it, for that next dawn,
As a child longs for its mother.

Taras Shevchenko, 1849. Translated from Ukrainian by Virlana Tkacz and Wanda Phipps.

Letters to the editor

September 14, 2008

I wanted to tell you how much I enjoyed the write-up of the recent UNWLA convention in Our Life. I felt as if I were there. The English section of the magazine is wonderful. If you will allow me two suggestions, I would like to see recipes and cover explanations in English as well as Ukrainian.

I attended the convention in Albany three years ago and am happy to hear the next one will be local. I wish every [UNWLA] member could attend a convention to appreciate the scope and proficiency of our organization.

*Yours in Christ,
Mildred Kozak
UNWLA Branch 113*

Treasures and Traditions

Not long ago, I received a package from UNWLA Archive Committee Chair Olha Trytyak. In it was a book entitled *How to Make Christmas Tree Ornaments*, jointly published by the Ukrainian National Women's League of America and The Ukrainian Museum in New York City in 1982. It is a little book, but its spiral-bound 80 pages carry a wealth of interesting information, bring back a host of childhood memories, and evoke a great deal of admiration for those who created it.

Compiled by Anastasia Smereczynska and translated by Mary Jarymowycz, the book includes a concise table of contents and an equally concise (one-page) history of the cultural origins of Christmas trees and the culture and craft associated with decorating them (the original Ukrainian text was written by Lubow Wolynetz, a long-time member of our editorial board). The simple but striking cover and book design are the work of Oksana Kushnir, a beautiful and talented woman born and raised in my hometown of Philadelphia, whose sunshine radiant smile and

creative heart disappeared too soon from our world.

The well organized and simple to follow instructions for various ornaments are accompanied by illustrations drawn by Hanusia Rohoza. The chapters show and tell us how to make baskets and angels and chains and how to create ornaments from beads, paper, eggshells, straws, and walnuts—simple and inexpensive materials that can be transformed into elegant and unique decorations and ornaments rooted in our Ukrainian heritage.

I learned from Mrs. Trytyak that a boxful of this charming little book currently resides in a closet at UNWLA headquarters, one of a number of priceless hidden treasure that deserve to come out of the box and out of the closet and be shared with our members, their children, and their friends. There are approximately 150 of these little books left. They are available for \$5 each (this includes postage) and can be ordered by mail from Olha Trytyak, 12 Iowa Court, Matawant NJ 07747 or by email at olhat@verizon.net. —TSC

From the Editor. The September 2007 of *Our Life* included an invitation to UNWLA members to submit articles that underscore the rich and diverse academic, professional, and creative accomplishments of Ukrainian American women in their respective communities or in their own families. The invitation was issued in hopes of resurrecting an important and long-neglected feature of issues of *Our Life* published in previous decades. They say that all good things come to those who wait, and in this instance, the waiting has proved to be rewarding and worthwhile. A most welcome response to this invitation was recently received from Anna Zelisko of UNWLA Branch 36, Chicago Regional Council, who forwarded materials about her daughter, artist Karen Zelisko Ellis. It is with great pleasure that we introduce Ms. Ellis and her work to our readers in this issue of *Our Life*.

We hope that other UNWLA members will be inspired to send articles about other talented and accomplished Ukrainian American women in the very near future. Please forward articles to editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors **include a telephone number or email address** to allow us to acknowledge submissions and verify information. All photographs submitted electronically should have a resolution of at least 300 PPI and should be saved as uncompressed TIFF file. If you cannot submit electronic photos/images as described, please send hard copy.

We proudly dedicate this issue to the heroic, creative, and enduring spirit of the Ukrainian woman of the past, the present and the future, wherever she may be and whatever her endeavors.

Portrait of an Artist

Karen Zelisko Ellis

Karen Zelisko Ellis, MFA is a dedicated artist/naturalist with a special affinity for the flora and fauna of the rain forests of North America's Pacific Northwest as well as the tropical rain forests of Central America. Her work ranges from extremely representational to what some would call visionary, but it is always rooted in the world of Nature. She holds a Bachelor of Art degree (in Studio Art and Art History) from Northwestern University and a Master of Fine Arts degree (in Printmaking and Drawing) from the University of Hawaii. In addition, workshops guided by accomplished artists, including Vera Berdich, Stanley W. Hayter, Jean Charlot, Richard Pousette d'Art and Bernard Pfriem, were influential in shaping her approach to making art. Karen's artwork is currently on display in galleries in the Pacific Northwest and in private collections internationally.

Besides spending creative time in the studio, Ms. Ellis offers workshops through the Art Station as well as through Community Learning at Central Oregon Community College. Karen joined the Department of Fine Arts and Communication at Central Oregon Community College (in Bend, Oregon) in 2006 where she currently teaches Drawing I, II and III. For a virtual gallery tour and

to learn more about the art of Karen Z. Ellis please visit www.arunartstudio.com.

“As birds sing to greet the day, I draw, paint and make prints. It's my way. It's my way of seeing connectedness and of being connected. It's my link with beauty, peace, truth and joy. My images invite the viewer to slow down and pause, to reflect with a sense of wonder upon the cycles and rhythms, the subtleties and intricacies, the relationships and balances of the natural world. With each image I attempt to capture a moment in time, as if to celebrate the timelessness of the emerging blossom or the shimmering creek, the blithe bird on the wing or the wind-shaped pine, with hopes of gaining and offering a glimpse into the myriad of mysteries surrounding us.” — Karen Z. Ellis

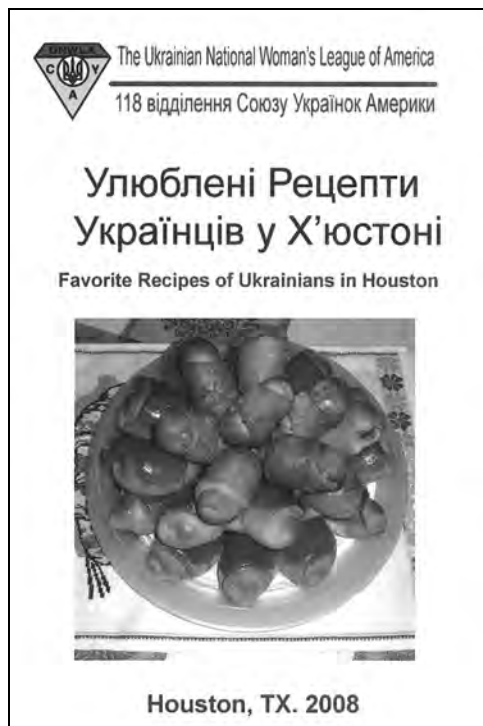

Visitor

SMACHNOHO FROM THE EDITOR

I often get requests from readers who want to see more recipes in the English-language pages of *Our Life*, a request I try to accommodate as space permits or when I remember that there are people out there who actually like to cook and are good at it. Those of you who may have read my review of the DVD “Christmas Eve: Traditional Ukrainian Cooking for Today’s Modern Cook” already know that I cook when I have to and am not at all good at it no matter how hard I try (and I freely confess that I don’t try very hard and generally prefer to eat things cooked by someone else). I was thrilled, therefore, to learn that two UNWLA branches have recently compiled and published cookbooks. News of this came to me from Liz Kuczer of Branch 115 in Detroit and Martha Noukas, president of Branch 118 in Houston, Texas. I was privileged to meet both of these delightful ladies at UNWLA conventions, and both have contributed articles on various topics to *Our Life*. I hope all cooks and would-be cooks enjoy the write-ups on the newly published cookbooks presented on these two pages. Different in style and content, both books offer a wide array of interesting recipes and information about the branches that created them.

SMACHNOHO FROM HOUSTON’S BRANCH 118

Established in 1972, Houston’s UNWLA Branch 118 is celebrating its 35th anniversary this year. To commemorate three and a half decades of worthwhile endeavors and to help support new endeavors, branch members have created a bilingual cookbook.

Titled *Favorite Recipes of Ukrainians in Houston*, the book has an interesting history that

begins with 16 Ukrainian sailors stranded in Houston back in 1998 when their ship was seized by creditors in the Houston Ship Channel. The sailors found refuge at Pokrova Ukrainian Catholic Church. Learning about the sailors’ plight, Houston’s Branch 118 provided a helping hand, providing the sailors with emergency funds to tide them over until they could find a way to get home. Before leaving Houston, the 16 sailors prepared a fabulous dinner for their benefactors. They also gave branch members recipes for the delicious dishes they had prepared for this event, recipes that the branch members planned to include in a cookbook at some future date. Life seldom goes as planned and the sailors’ recipes were unfortunately misplaced and lost. But the memory of the sailors and their wonderful dinner eventually led to the compilation of the cookbook that the branch has recently published.

The spiral bound cookbook has 94 recipes, conveniently subdivided into 7 chapters, including a chapter about traditional Ukrainian Christmas and Easter dishes. At the beginning of each chapter is a full page of “Helpful Hints” and the book also includes a weight and temperature conversion chart.

The book, which sells for \$15, can be ordered directly from Branch 118 president, Marta Noukas. Order by telephone at 713-973-8848 or by email at mnoukas@aol.com. Proceeds will be used to support the UNWLA Scholarship Program.

SMACHNOHO FROM DETROIT'S BRANCH 115

by Elizabeth Kuczer

Branch 115 Hospitality Chair Gloria Pryjma and Branch 115 Treasurer Annie Buhay displaying copies of cookbook at UNWLA Convention Gift Shop

For the past three years Detroit Branch 115 was involved in a new fundraising project that came to fruition in May 2008—just in time for the UNWLA National Convention hosted by Detroit Regional Council. The project, proposed and spearheaded by Branch 115's Treasurer Annie Buhay, resulted in the publication of a beautiful cookbook entitled *In the Kitchen with Branch 115*. Over 300 recipes were gathered by branch members to fill a variety of culinary categories. Members then voted

on choice of cover design and dividers that headline appetizers, soups/salads, main dishes, breads/rolls, and desserts. In the final phase, Annie worked with the publishing company to achieve our goal of selling “hot-off-the-press” cookbooks in the Gift Shop at the UNWLA Convention.

In the Kitchen with Branch 115 is prefaced with short summaries and colorful photographs of various community fundraising activities Branch 115 has organized for metro-Detroit Ukrainian children over the years, as well as our involvement in other events that portray our interests as a group. Following this introduction is a collection of traditional Ukrainian recipes; favorite dishes of Branch 115 members; and Annie's own Italian family recipes that we have enjoyed at meetings and social gatherings. A few days following the Convention, Diane Zurkiwskyj and Helen Turner, co-Presidents of Branch 115, presented our cookbook to outgoing UNWLA President Iryna Kurowyckyj as a parting gift.

With Christmas fast approaching, *In the Kitchen with Branch 115* is a great holiday gift idea and may be ordered from Annie Buhay at (586) 739-4673 or via email at abuhay@sbcglobal.net. The cost per book is \$18.50 each, which includes shipping & handling. Please make checks payable to: UNWLA Branch 115. Proceeds will be used for UNWLA programs and projects. We sincerely appreciate your support!

Diakuyemo!

Branch 115 would like to thank Annie Buhay for her endless dedication to our group efforts and her perseverance while working on this book. By way of background, Annie was born to a strong ethnic Italian family. Through marriage, she has enthusiastically embraced our Ukrainian traditions. Her husband Christopher operates Buhay Funeral Chapel—the Detroit Ukrainian community's premier funeral services provider. Their son Nicholas attended our Ukrainian schools and is a wonderful dancer in the Echoes of Ukraine dance ensemble.

**Attention: Federal Employees and
Military Personnel**

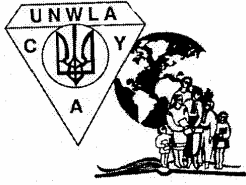
**Designate your Combined Federal
Campaign (CFC) contributions to the
Ukrainian National Women's League
of America!**

CFC #10325

Founded in 1925, the **Ukrainian National Women's League of
America** is an all-volunteer organization that champions Ukraine's
cultural heritage and provides humanitarian aid to Ukraine's elderly,
infirm, and disadvantaged children in Ukraine and its diaspora.

www.unwla.org

СТІПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ ТА ВЕРЕСЕНЬ 2008 р.

752.50 – Estate of Oleh, Teodor and Maria – closing distribution.

255.00 – Лідія Кий (13)

250.00 – Marion Bartoszyk (78)

по 220.00 – Роман Адрія Цибрівський, Юрій та Марта Шевчуки (98), Татіяна Ясінська (78), 113-ий Відділ СУА

по 110.00 – Тамара Івасечко, Роман та Ольга Новаківські (54), Leo D & Irene Rudnytzky, Мирон і Леся

Стебельські (86), Тов. Дивізійників у Детройті, Надія Троян (108), 75-ий Відділ СУА

81.00 – Мирон Кравчук (98)

по 50.00 – Ольга Бубнів, Богдан і Володимира Фостяк. Milton Somkaylo

42.00 – Рената Бігун (28)

20.00 – Olga Fung,

13.00 – Michael Lyktye thru BMS

10.00 – Anna C Iras

ІЗ РІЗНИХ НАГОД

У 20-ту болючу річницю відходу у вічність мужа бл. п. Мирона Утриска, званого суспільного діяча у Філадельфії, складаю 4,000 доларів на стипендії в Україні через Стипендійну Акцію СУА. – Галина Утриско

For the love of God and in memory of my dear mother Gisela Bobynskyj I am donating the sum of \$1,000 to the UNWLA Scholarship Program for Ukraine and Argentina. – I. P. Bobynskyj, North Dakota

In memory of Myron Tyskyj we are donating \$100 to the UNWLA Scholarship Program and conveying our sympathy to his daughter Mrs. Irene Wolfe. – Elizabeth Johnson and Dan Deibler, Harrisburg, PA.

In loving memory of my Aunt, **Pauline Zuk-Swist**, please accept my donation in the amount of \$1,000 for continuation of scholarships for my students, through UNWLA Branch 49 in Buffalo, New York. – Vera Grushetzky, member of UNWLA Branch 49

Вітаємо нашого швагра Матвія Мелешка із 97-им Днем Народження та бажаємо многих та благих літ. З нагоди цього визначного ювілею пересідаємо 97 доларів на Стипендійну Акцію СУА через 98-ий Відділ СУА в Голмдел/Мідлтовн, Нью Джерзі. Марія та Богдан Полянські

In memory of Myroslaw Trojan please accept my donation of \$100 to the UNWLA Scholarship Program. – Ulana A. Leskiw, Wheaton, IL

Щиро дякуємо!

Марія Полянська, референтка стипендій
М Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій

UNWLA, INC Scholarship / Children-Student Sponsorship Program
P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА ТРАВЕНЬ

(Продовження з вересневого числа)

ДАТКИ: 25 дол. – Lana & Gordon Ginsberg, Олександр Качмар, Mary E. Pressey, Emilia Seubert, Борис і Люба Орищини, Богдан і Елеонора Маланьки, Микола і Стефанія Кіс, Maryann Kulish (The Prudential Foundation), д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Олег і Наталія Бобак, Марія Борковська, Михайло Світлик, Олена Стахнів; 20 дол. – Лев Височанський; по 15 дол. – Kristin Malafy, Петро і Лідія Китасті, Дарія Яросевич; по 10 дол. – Володимир Данилів, Joseph & Catherine Zador, Євген Бачинський, Ольга Кандел, Мирослава Глушок, Carol Kinsey, Ірена Шерба; 5 дол. – Володимир Кузик;

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. д-ра Ярослава Рожанковського склали: 250 дол. - Мотря Слоневська; по 50 дол. - Аксель і Дарія Мерл, Люба Фірчук, Анна Левицька і Олег Лаба.

У пам'ять бл. п. Анни Яків складаю 25 дол. Люба Фірчук.

У пам'ять бл. п. Доретти Галан складаю 25 дол. Люба Фірчук.

У світлу пам'ять нашого незабутнього швагра бл. п. Евстахія Масника складаю 100 дол. Ірена Воловчук.

У світлу пам'ять бл. п. Івана Даниленка складаю 25 дол. Дружині Наталі висловлюю сердечні співчуття. Лідія Бук.

В першу болочу річницю відходу у вічність мого незабутнього чоловіка, бл. п. інж. Ярослава Чипака складаю 1,000 дол. Ольга Чипак.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. Атанаса і Евстахії Мілянничів 200 дол. склали Ростислав і Галина Мілянничі.

На Меморіальний Фонд ім. д-ра Андрія і Татяни Тершаківців 500 дол. склав Андрій М. Тершаковець (Merck Partnership for Giving).

ДАТКИ: 1,940 дол. – Мирон і Ольга Гнатейки (BD Foundation); 1,000 дол. – д-р Марія Мотиль (Merck

Partnership for Giving); 500 дол. – Борис Галаган, Patricia Moore Brown, AF Productions, Inc.; 325 дол. – Христина Брикович (Morgan Stanley); 250 дол. – 95-ий Відділ США; 150 дол. – Анна Ёбур; по 100 дол. – Олександр і Марія Крички, Христина Карпевич, Mary Zilg, Віра Левицька; по 50 дол. – Роман і Галина Гелетканичі, Марія Тершаковець, Дарія Байко, Мотря Кузич, Валентина Ёлук; 35 дол. – Ольга Городецька; по 25 дол. – Іван і Христина Макар, Володимира Теслюк; 24 дол. – Н.Н.; 20 дол. – Марта Федорів; по 15 дол. – Judy Johnson, Mary Pressey; 10 дол. – Оля Савицька; 5 дол. – Марко Корнітчук;

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. Володимира Щура складаю 25 дол. Лідія Стебельська.

У пам'ять дорогої мами, бл. п. Осипи Кобзар складаємо 1,000 дол. Богдан і Уляна Кобзар.

У пам'ять бл. п. Осипи Кобзар складаємо 250 дол. Ляна, Андрій, Роман і Жанет Ямрозики.

У пам'ять бл. п. Осипи Кобзар складаю 100 дол. Оксана Боднар.

In memory of Walter Stebelsky I am donating \$50. Manav Shiv Patnaik.

У пам'ять бл. п. Евстахія Масника складаю 100 дол. Галина Гураль

З НАГОДИ

3 нагоди 50-ої річниці вінчання Володимира і Уляни Дячуків складаю 50 дол. (через 106-ий Відділ США) на потреби Українського Музею. Ювілятам бажаю здоров'я та многих, благих літ. – Меланія Кузьма.

3 нагоди Золотого Ювілею – 50-ліття вінчання Володимира і Уляни Дячуків пожертви склали: по 50 дол. – Олександр і Володимира Шипайли, Марта Клюфас, Михайло і Ольга Мочули.

3 нагоди посвячення пам'ятника св. п. Сяні Савчук 100 дол. склали Ольга і Зенон Савчуки та Надія і Мирослав Шмігелі.

In honor of Pani Irena Hladka (Irene Hladkyj) I am donating \$100. Luba Dubno.

3 нагоди 65-их уродин Юраса Граба складаємо 65 дол. та бажаємо Многая літа! Богдан і Ліда Гайдучки.

3 вдячністю Ліді Пясецькій складаємо 300 дол. Василь і Марійка Тершаківці.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька

Маріанна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич

Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович

Людмила Грабович

Надія Цвях

Рома Шуган

Лідія Баб'юк-Слиж

Віра Кушнір

Ірена Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик

Христина Швед

Зоряна Гафткович

Марія Полянська

Ольга Тритяк

Орися Трешньовська

Роксоляна Яримович

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- українськомовна секретарка
- скарбник
- фінансова секретарка
- пресова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська

Христина Хомин-Іжак

Надія Савчук

Марта Стасюк

Ольга М. Луків

Іванна Шкарупа

Любомира Калін

Уляна Зінич

Люба Кушнір-Дріянська

Уляна Глинська

- Дітройт
- Філядельфія
- Нью-Йорк
- Північний Нью-Йорк
- Нью-Джерзі
- Огайо
- Чикаго
- Нова Англія
- Центральний Нью-Йорк
- зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон

Марія Томоруг'

Рената Заяць

Татіяна Рішко

Галина Келлер

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych

Anna Macielinski

Sophia Hewryk

Christine Melnyk

Mariya Andriyovych

Ludmyla Hrabowsky

Nadia Cwiach

Roma Shuhan

Lidia Babiuk Slyph

Vera Kushnir

Irena Stecki

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary
- Treasurer
- Financial Secretary
- Press Secretary
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky

Christine Chomyn-Izak

Nadia Sawczuk

Martha Stasiuk

Olha M. Lukiw

Iwanna Shkarupa

Lubomyra Kalin

Ulana Zynych

Luba Kushnir Dryansky

Ulana Hlynsky

- Detroit
- Philadelphia
- New York City
- New York - North
- New Jersey
- Ohio
- Chicago
- New England
- New York - Central
- Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk

Krystia Shwed

Zoriana Haftkowycz

Maria Polanskyj

Olga Trytyak

Orysia Tresznewsky

Roxolana Yarymowych

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwoman
- Arts and Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Ecology/Women's Health Chairwoman
- Member-at-Large Liasion

AUDITING COMMITTEE

Oksana Farion

Maria Tomorug'

Renata Zajac

Tatiana Rishko

Halyna Keller

- Chairwoman
- Member
- Member
- Alternate
- Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org

Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**

Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net

Maria Polanskyj, Chair

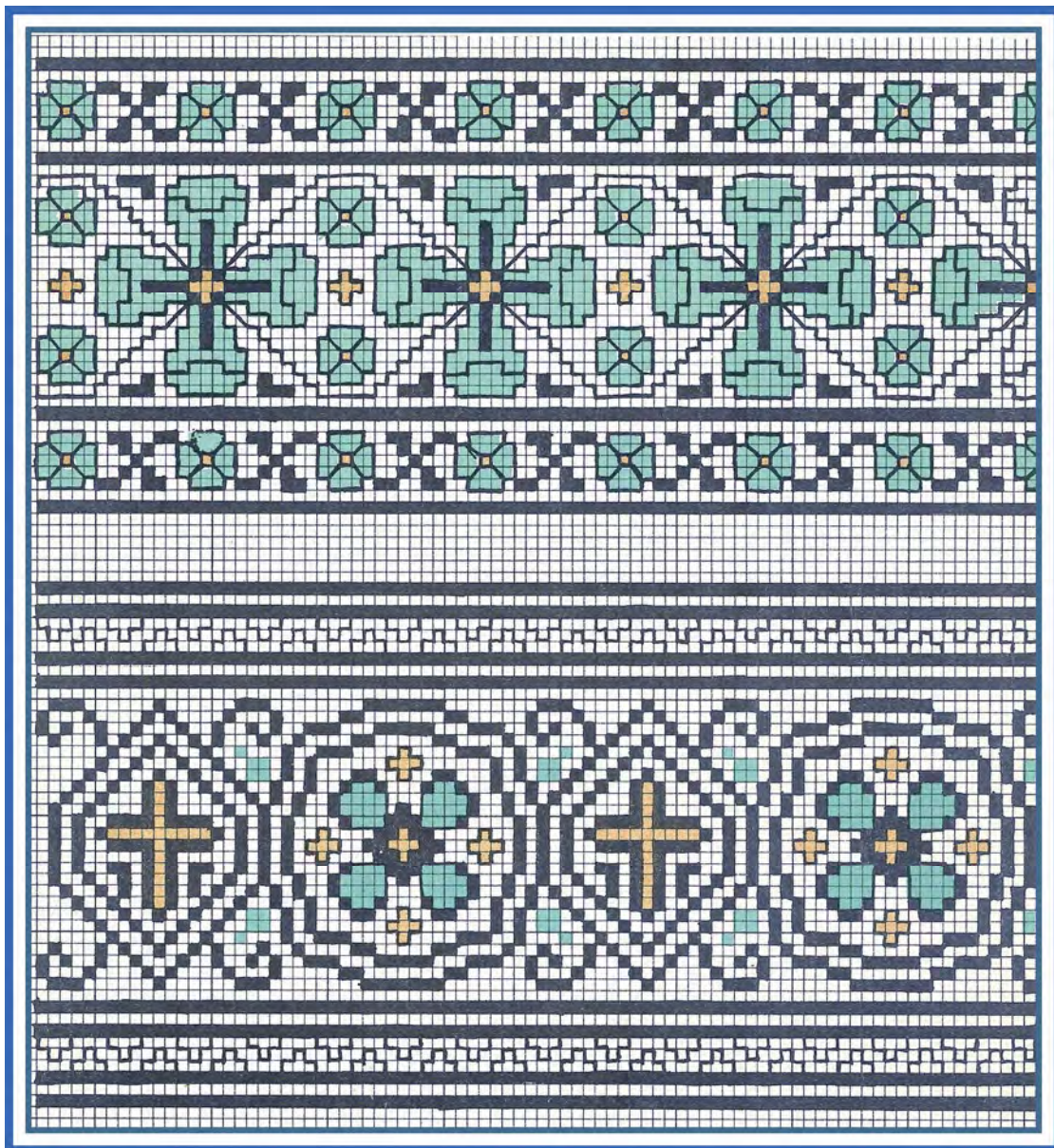
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003

(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org

Website: www.ukrainianmuseum.org

**Взори для вишивання Ірини Сенюк", серія 7, ст. 1. Нитки ДМС жовта ч. 742, синя ч. 517.
Видання СУА, 1982 р.
Patterns for embroidery from Iryna Senyk. DMC yellow 742, blue 517.**